

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

**Yazan ve Hazırlayan
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol**

**Düzenleyen
Emine Aytül Erol**

**Tasarım
Özkan Günal**

**SAYI-31
Temmuz 2017**

Fatiha

**EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22**

**info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com**

©2017 Emek Yayınevi

**Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.**

Ücretsizdir, parayla satılmaz

İçindekiler

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damerli, Halil İbrahim Bakî Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin otuz birinci sayısının konusu, **Fatıha**...

Cenab-ı Allah, Hicr suresi 87 ayeti kerimesinde,

Şu kesin ki biz sana Seb'ül-mesani ile şu yüce Kur'an'ı verdik

Mısıri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Birinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Büyüklerden birine gönderdiğim mektubun sureti.

Hamd Allah'a, Allah'ın selamı bütün seçtiği kullarına, Efendimiz Muhammed'e ve onun kuşatıcı ilmine, Cem' ve fark'ı havi haline varis olan seçkin ashabına ve aline olsun. Sonra bütün mertebeleriyle selam, mükâfatlarla aziz, Şeyh Mustafa isimle müsemma temizlik ve vefa ile **vasıflanmış** kardeşimin, hali ve zevki ile **tatılanmış** güzel mektubunu aldım. Allah için kardeşimden bir mektup geldi, manası sır gelini, lafzı da onun peçesi. Öyle bir hazine ki cem'-ü fark'ı ve ikinci farkı cem'eder. **Öğülmüş**, doğru bir mektup.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Fatıha...

{ بِحَمْدِكَ يَا رَبَّنَا } (1)

{ نَسْتَعِينُكَ يَا رَبَّنَا } (2)

{ بِحَمْدِكَ يَا رَبَّنَا } (3)

{ نَسْتَعِينُكَ يَا رَبَّنَا } (4)

Nam-ı Damerli Halil İbrahim Bâkî Hz

Birdir O, birliğine şüphe yoktur ama bu birliği göremeyen bu birlik demine eremeyen gerçeği yanlış söyleyenleri çoktur. Tevhit nedir birliktir. O birliğe emektir. Ezanın sonunda da tevhide davet var "Lailaheillallah" ile bitiyor. Allah'tan başkasının olmadığı yere buyurun diyor. Ona kıyam, ona rükü, ona secde edelim diyor. Gelin Allah'tan başkasının olmadığı yere bu camiye bu ceme ve bu namazı kılın diyor. Kıyamıyla tecellide rükusuyla tecellide, secdesiyle tecellide olanla tanışın demek istiyor ama ne dedikten haberi yok, ne yaptığınız da haberi yok. O tecellide olana kıyam, rükü, sücut ettirmiyor hayalde olana döndürüyor beni oraya gidince. Bakara suresi 110 ayeti kerime bu hakikat,

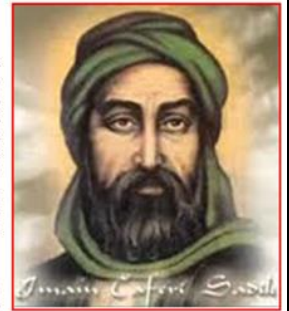
Şiz namazı hakkıyla kılmaya bakın ve zekâtı verin!

İmam Caferi Sadık Efendimiz

İmam Sadık Efendimizin vücut güneşi, annesi Ümmü Ferve'nin kucağında Hicri 83. yılın Rebiyülevvel ayının 17. tarihinde Medine'de doğdu. Hz. Muhammed Bakır oğlunun doğumuna çok sevindi. Annesi, Muhammed bin Ebubekir'in torunlarındandı. Muhammed bin Ebubekir, Hz. Ali'nin ashabından idi. Hz. Ali her zaman onun hakk'ında şöyle buyururdu, "Muhammed benim ahlaki ve manevi oğlumdur". Muhammed bin Ebubekir'in annesi, pak bir kadın olan ve Hz. Zehra'ya sürekli hizmet etmekten iftihar duyan Esmâ binti-ü Umeyyedir. İmam Sadık annesi Hakk'ında şöyle buyurmuştur. "Annem; takvalı, imanlı ve iyi işlerle uğraşan bir kadındı."

İmam Cafer, Hz. Seccad'ın şehadeti sırasında 15 yaşında, babasının şehadeti sırasında ise 35 yaşındaydı. İmam Hüseyin'in

ALINTI BÖLÜMÜ

Yaşadığım sevdalardan yüreğim de kalanları bir araya getirerek geçiriyorum zamanımı. Tek tek inceliyorum anıları, düşüncelerim de. Yıllar geçse de hala taze. Canımı yakanlar yakıyor yine, gülümsüyorum gülümsetenlerle. Beni ben eden değerler her biri, her birinin ayrı yeri.

Cemale layık hale
Gelebilmek için,
Celal kapısından

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayinevi, Dembir dergisinin 2017 yılı yedinci, toplam otuz birinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Fatıha**'ya olan bakışınızın katkısı olmuştur.

Fatıha, Allah'ın Kendisini tanıtmışlığı Allah'ı tanıyan kulunun ona nasıl kulluk edeceğini gösteren sure olmasının yanında kulu ile Allah'ın birbirleriyle muhabbet edebileceğinin ispatıdır. Allah kuluna yine kulunun diliyle muhabbet eder. Kul yaratan Rabbinin, kendisinde olan ve olmayanlarla tanırken, bu tanıma tanındığına fena bulup tanındığıyla yeniden var olmayla gerçekleşir. Allah'ın karşısında müstakil varlığı olmayan kul, kendisi olmayan kendi varlığında tecelliliği olduğu tecelli eden Rabbine arif olur. Fatıha okuyan Rabbe arif kılar ki Rabbe arif kılmayan sadece söyleme kalmış olmalıdır. Fatıha'yı Muhammed'cesine okumak cehaletten, şirkten, benlikten ölüp, tevhide, kulluğa doğmaktır. Hu...

EDİTÖRDEN

Ne diyordu Fatıha insana aslında?

İnsan ilk olarak ruh cihetiyle yaratıldı, Hak idi ruhlar âleminde Hak ile kaldı, ne öğrendiyse, ne gördüyse, ne işittiyse, ne sevdiyse ruh cihetiyle öğrendi, işitti, sevdi... Yolu Hak'tan geldi, Hak ile kaldı, Hakk'a vardı. Yani insan ruhlar âleminde bir seyrî sülükten geçip de geldi. Muhammedî nuru görüp de geldi. Ol bir ile bir olup da geldi. Hakiki aşka tutulup da geldi. Çokluk var idi ilkin nazarında, Allah nida etti, "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" O dem işitip görerek "Beli ya rabbi!" diyenler birliğe erdi. Ruhun Muhammedî ruh, nurun Muhammedî nur olduğunu gördüler, cümle ruhlar tek bir nur olduklarına iman ettiler,

AYIN KONUSU

Fatıha...

Cenab-ı Allah, Hicr suresi 87 ayeti kerimesinde,

Şu kesin ki biz sana Seb'ül-mesani ile şu yüce Kur'an'ı verdik

demektedir. Seb'ül-mesani, övülen, tekrarlanan yedi anlamına gelmekte olup buradaki yedi ile ifade edilen Melami seyrî sülükünde yaşanan yedi boyuttur. Bu boyutlar, Pirimiz Seyit Pir Muhammed Nurül Arabî Hz'nin düzenlediği boyutlar olup idraken gerçekleşen halktan Hakk'a

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin Temmuz konusu "Fatıha" Din âlimlerinin ve tasavvuf büyüklerinin asırlardır anlamaya ve anlamlandırmaya çalıştıkları Fatıha yedi ayet ve bin bir mana ile karşımızda. Fatıha'ya nasıl yaklaşalım ki bize bulduğumuz idrak boyutundan yüz gösterebilir efendim?

Özkan Günal:

Sizden Gelenler

Hidayet Kapısı

Küçükken, bir Fatıha okuyan bütün Kur'an'ı okumuş sayılır denirdi. Bir sure ile bütün sureleri okumuş olmak ne kolaydı. Meğer söz doğruymuş da anladığımızın hükmü yokmuş. Fatıha, Kur'an'ın ilk suresi; başlangıç, insana, insan-ı kâmile açılan kapı. İnsan, Allah'ın muhatabı, "Sırrım", "Gönlüne sığdım" dediği. O kapıdan girdin mi artık gönlü şehrinde; kendi özünü tanıdığın, Rabbinin bildiğin, görme, işitme, zikir, fikir nimetleriyle.

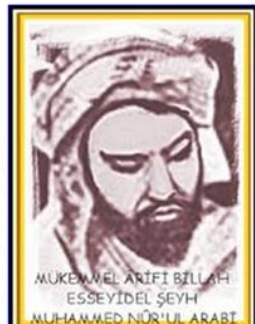
Çünkü Allah kainatta kendisine ulaşma yetkisini sadece insana vermiştir.

Seyyid Pir Muhammed Nurül Arabî Hazretleri

MÜRŞİD-İ KÂMİL

Bismillahirrahmanirrahim

O Mürşid-i Kâmil ki; "beka ba'del fena" ile meydana çıkan olmakla, kesrette vahdet üzere hasrolur. Kıyamet-i Kübra, küçük kıyamet olan kendi vücudundan ve beşeri varlığı olan nefsanîyetinden, makam-ı cemde helâk üzere Hak ile Hak olup, kendi varlığından fena bulunmuştur. İlahi tecelli sebebiyle, inanç kayıdından geçip, cümle amalini şeriat-ı Muhammedî'ye bağlar. Ve hükmü yerine getirmiş olduğundan, vücudunda hâkim olup, sırat-ı müstakim üzere, öyle sırat ki, Tevhid-i cemi zattır, geçip dar-ı cennette yani Kurbu nevalde kendi nefesine vâsıdır.

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikâr eyledi sultan
Sırrullahı üryan bulan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birlikte.***

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin otuz birinci sayısının konusu, **Fatıha**...

Cenab-ı Allah, Hicr suresi 87 ayeti kerimesinde,

Şu kesin ki biz sana Seb'û'l-mesani ile şu yüce Kur'an'ı verdik

demektedir. Seb'û'l-mesani, övülen, tekrarlanan yedi anlamına gelmekte olup Fatıha suresi ifade edilmektedir. Cenab-ı Allah, biz sana Fatıha'yı verdik demektedir. İmam Ali efendimiz ise,

Bütün semavi kitapların esrarı Kur'an'dadır. Kur'an'daki, her şey Fatıha'dadır. Fatıha'daki her şey besmele'dedir. Besmeledeki her şey Besmelenin "Ba"sındadır. Besmelenin "Ba"sındaki ise onun altındaki, noktadır

buyurarak Fatıha'nın önemine dikkat çekmektedir. Fatıha suresi Kur'an'ı Kerim'in bir özeti ve çekirdeği hükmünde olurken, Kur'an'ı Kerim'in tamamı, Fatıha suresinin açılımı gibidir. Talak suresi 12 ayeti kerimede bu gerçeklik,

O Allah ki, yedi kat gökleri ve yerden de onların misli kadarını yarattı. Allah'ın her şeye kadir olduğunu ve Allah'ın her şeyi ihata etmiş olduğunu bilmeniz için emir, onların arasında devamlı iner

denilerek beyan edilmektedir. Bu beyanı anlamak için Fatıha'nın, yaratıcı ve yaratan yani Allah ve insan arasında muhabbet olduğu gerçekliğiyle bakmamız gerekiyor. Kur'an'ı Kerim, bütünüyle, yaratıcı Allah'ın yarattığı insanı muhatap almasıyla oluşan ve Allah'ın Kendisine, yaratılmışlığa ve insana ait olanları yine insana anlatışıdır. Yaratılmışlıkta var olan tümlük, Kur'an'ı Kerimde bulunmaktadır yani Allah Kur'an'ı Kerimde Kendisini yaratılmışlıkla anlatmaktadır. Bu âlemde ne varsa Kur'an'ı Kerimde mevcuttur. Bu mevcudiyet özü cihetiyle gerçekleşir ki yaratanın Allah ve kelâm Allah'ın kelamı olmasıyla gerçekleşir. İnsan, Kur'an'ı Kerim ile yaratıcısını işitmekte, işittiğine muhatap olmaktadır. Âlem, Kur'an'ı Kerimin ete kemiğe bürünmüş hali olup Allah'ın kendisini fiil olarak anlatışıdır. İnsan, Fatıha ile Yaratıcısını işitip muhatap olmasıyla Rabbini işitip muhatap olacağı özelliği kendisinde oluşturmuş olur. Fatıha, hakikatteki bu gerçekliğiyle sadece dile cümleleri tekrar ettirerek okunan bir sure olmanın çok ötesinde, insanın kendisini yaratan Rabbinin adıyla okumasının ve bu sayede, Cenab-ı Resulullah efendimizin,

Nefsine arif olan ancak Rabbine arif olur

beyanında belirtilen ariflerden olmasının kapısıdır. Bakara suresi 189 ayeti kerimde,

Evlere kapılarından girin. Allah'a karşı gelmekten sakının ki kurtuluşa eresiniz

denilerek ifade edilen gerçeklik doğrultusunda Allah'ın kulu olan tevhit eri olarak, yaşam muhabbetinde Allah'a muhataplık ancak Fatıha suresini tevhitcesine okumakla mümkündür. Gaye, yedi ayeti ezbere tekrar etmek yerine Fatıha'yı okurken kendiliğimizden arınıp Rabbi işitip, işittiğimizle muhabbet olmalıdır. Fatıha'nın kelime anlamı, ***açan, açılacak şeylerin başı*** anlamına gelmesinin sebebi de tam olarak budur. Fatıha okumadan Kur'an'ı okumak ne okuduğumuzu bilmeden tekrar etmek olur ki Allah insanı Kendisine muhatap yaratmıştır ve bunun yolunu da Fatıha ile insana göstermiştir. Fatıha, Allah'ın varlığını ve bizim yokluğumuzu ispat ederken, varlığımızın ancak Allah ile var olduğunu idrakimize sunmaktadır.

Aşk u niyazlarımla

EDİTÖRDEN

Ne diyordu Fatiha insana aslında?

İnsan ilk olarak ruh cihetiyle yaratıldı, Hak idi ruhlar âleminde Hak ile kaldı, ne öğrendiyse, ne gördüyse, ne işittiyse, ne sevdiyse ruh cihetiyle öğrendi, işitti, sevdi... Yolu Hak'tan geldi, Hak ile kaldı, Hakk'a vardı. Yani insan ruhlar âleminde bir seyri sülükten geçip de geldi. Muhammedî nuru görüp de geldi. Ol bir ile bir olup da geldi. Hakiki aşka tutulup da geldi. Çokluk var idi ilkin nazarında, Allah nida etti, "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" O dem işitip göreyerek "Beli ya rabbi!" diyenler birliğe erdi. Ruhun Muhammedî ruh, nurun Muhammedî nur olduğunu gördüler, cümle ruhlar tek bir nur olduklarına iman ettiler, ikrar verdiler. O tek bir nurun tafsilatı olarak da bedenlendiler.

Ne ki bedenle bedenlenince bin bir yollu, iki kapılı bir hana gelindi. Adına dünya dendi. Dosdoğru yol bu bin bir yolun içerisine gizlenmişti, aslında ruh geldiği boyuta yabancı olmamasına rağmen içine düştüğü beden kaydına yabancı olduğu için aslından uzaklaştı ve yolunu kaybetti. Takdir böyle idi, ilahî düzen bunu gerektirdi, ruh kendisini bedenden ibaret zannetti. Bin bir yol da zaten bu beden için var edildi, ruh bedenin peşinde, akıl nefse tâbî dosdoğru yol aranıp durdu ne arandığı bilinmeden. Gördüğü birçok yüz güzel göründü ona, ruh güzeli bir kez görmüş, nidasını işitmişti ya Elest bezmi ikrarında. Aslında onu andırdığı için, o günele benzettiği için düştü peşine, yandı narına ama yine de tatmin olamadı dışarıda bulduğuyla.

Fatiha'yla tanıştı yolunu kaybetmiş, aslına yol soran, dosdoğru yolu arayan ruh. Allah günde beş vakit her rekât Fatiha'yı okuttu insana. "Dosdoğru yola ilet bizi" Dosdoğru yolu Fatiha'yla aratan Allah, Fatiha'yı dosdoğru yol kıldı insana aslında. Yani derdi dermanın içine dermanı derdin içine gizledi, hep yaptığı gibi. Fatiha'yı okuyup doğru bir yol olduğunu keşfeden insan beraberinde yanlış bir yol olduğunu da öğrenmiş oldu aslında. Doğru yol ruhun kemal bulduğu, ruhu tatmin eden, yanlış yol ise nefsin azdığı ve tatmin olduğu dolayısıyla aslından koptuğu yol olarak çıktı karşısına. Kimisi yanlış yolda ilerlerken, papağan gibi dil ile ne dediğini bilmeden "Bizi doğru yola ilet" demekle yetindi, kimisi ise "Bu doğru yol ne ola ki, nereye vara ki, bu yolu kim bile ki?"nin derdine düşürüldü. Son derece grift bir yapı olan insan muammasını çözmeye basit bir araç biçare kalırdı. Allah bütün semavî kitapları Kur'an'ın içine, Kur'an'ı Fatiha'nın içine sırladı, Fatiha'yı Besmelenin içine, Besmeleyi Ba'ya ve cümlesini de bir nokta olan insana, kâmil insana, Velayet ve Risalet sahibi, zamanın imamı olan insana yani müsemması olduğu Mürşid-i Kamil esmasına...

İnsan muammasının yine insan eliyle çözülmesi, irşat edilmesi, kemale ermesi, cemale meyiletmesi takdir edildi. İnsan aşkı ancak insanla yaşayabilir, hali ancak insandan tahsil edebilir, kendisini ancak insan aynasında seyredebilirdi. En şerefli mahlûk insan kendisinden daha az donanımlı bir varlıkla nasıl aslına erebilir kemâlini görebilirdi ki! Derdi aratan Fatiha, bir kâmil mürşit eşliğinde yani canlı Fatiha'yla, ruhun derdine derman, yaralarına ilaç oldu.

Ne diyordu Fatiha insana aslında?

Fatiha'yı kim okuyordu insana?

Fatiha insanın Rabbe niyazı mı yoksa Rabbin insana nidası mıydı aslında?

Yoksa tek olan varlığın kemâli idraklere sunup, idrak edişi miydi?

Ruhun ikinci sülükü başladı. Ruhlar âlemine zat-ı ilahiden doğan ruh şimdi nefis âleminde zat-ı ilahiye doğurmaya mekân... Allah nida buyurdu;

Bismillahirrahmânirrahîm: Hak Muhammed Ali birliği aşkına!

Elhamdulillâhi rabbilalemin: İki cihanın sahibi, yaratıcısı faili olarak övgü, şan, nam benimdir!

Errahmânirrahim: Rahman ve rahim olan benim! Enfüste ve afakta, halkta ve Hakta, nefiste ve ruhta cümle işler benim mevsuf oluşumla zahir olur. Yağmur olur yağarım, ekin olur açarım, insan olur hasadı ben kaldırıyorum. Rızık da benim, Rezzak da benim, sunulan da benim. İlim de benim, bilinen de benim, bilen de benim...

Mâliki yevmiddin: Malik olan benim, zat-ı âli'm! Zatımla kahrederim zatımdan var ederim. Cümle eşya benim ulûhiyetimi ispattadır. Beni ancak ben bilirim, ben görürüm, ben iştirim, ben severim. Vücut yani varlık zatıma mahsustur, her şey helak olucudur baki olan zatımdır, ruh benim nefsimdir, nefis de benim ruh da benim. Bu gün mülkün sahibi benim! Mülk de benim sahibi de benim. Ben mülkümüm, mülküm ben... Gelen de benim giden de benim kalan da ben. Kendimden kendime tecellideyim dem be dem...

Dem yine O demdir, dem bu demdir, dem bu dem... Allah nida etti "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" O dem iştirip görerek "Beli ya rabbi" diyenler birliğe erdi. Ruhun Muhammedî ruh olduğunu gördüler, nurun Muhammedî nur olduğunu gördüler, cümle ruhlar tek bir nur olduklarına iman ettiler ikrar verdiler. O tek bir nurun tafsilatı olarak da bedenlendiler.

İyyâke na'budü: Tekrar birliğe erer ruh, tekrar şereflenir cemal ile... O dem bir nida gelir dile Allah kendisine sığınanda zuhur etmiş hüviyeti olmuş ve bunu ilan etmiştir. Ben Hakk'ım! Yere göğe sığmam. Kendisini bedenden ibaret zanneden ruh kendisinin asıl olduğunu keşfetti, nefisler ruha döndü, ruh aslına...

Ve devam der kul diliyle:

Ve iyyâke nesteîn, İhdinassiratel mustakim: Benimle beni görürüm, benimle beni iştirim, benimle beni zikrederim, benimle beni severim. Mümin kulumun gönlüne sığarım. Âlem bendedir ben âlemdeyim. Doğru yol, doğru yaşayış, doğru var oluş budur. Gerçek benim!

Sırâtellezine enamte aleyhim gayrilmağdubi aleyhim veleddâllîn: Şimdi, katımdan rızıklandırıdığım yani görmesi görmem, iştirmeşi iştirmem, sevmesi sevmem, zikri zikrim olan İmamın yolundan sapma ona sırtını dönüp da benden kendinden gafil olma, bu hakikatle yaşa, bu hakikatle kal huzurunda, bu hakikatle gel bana.

Amin: De! Sür elini yüzüne, sür yüzünü yere. Sür elini yüzüne; Emin ol bu hakikat sende, bu hakikatle yaşa, gör, işit, zikret. Sür yüzünü yere; Hep yokluk ile secde de kal ki zevkin, meşkin, zikrin, aşkın daim olsun.

İnsan ilk ruh cihetiyle yaratıldı, Hak idi ruhlar âleminde Hak ile kaldı, ne öğrendiyse, ne gördüyse, ne işittiyse, ne sevdiyse ruh cihetiyle öğrendi, işitti, sevdi... Yolu Hak'tan geldi, Hak ile kaldı, Hakk'a vardı. Yani insan ruhlar âleminde bir seyri sülükten geçip de geldi. Muhammedî nuru görüp de geldi. Ol bir ile bir olup da geldi. Hakiki aşka tutulup da geldi. Allah insanı Fatıha'yla yarattı, insan Allah'ı Fatıha'yla tanıdı. Fatıha'ya dair yüzlerce cilt kitap yazıldı, hiç birisi Fatıha'yı yazamadı, yazmış olamadı, anlattı bitiremedi.

"Biz sana tekrar eden yediye ve Kur'an'ı azimi şanı verdik" dedi Allah habibine. Fatıha mıydı tekrar eden yedi, yedi ayetti ya kendisi. Fatıha da insan da birer muamma olarak durdu yan yana asırlarca. İnsan Fatıha muammasını çözdü, Fatıha insan muammasını. Ba'nın altına noktayı gizleyen rab noktaya kendisini sırladı. "İlim bir nokta idi onu cahiller çoğalttı" dedi "ba'nın altındaki nokta benim" diyen İmam Ali kerem Allah'u veçhe efendimiz. Zevki zevkimiz, zikri zikrimiz, aşkı aşkımız, derdi derdimiz olsun. Ruhunu manevisine aşk ile selam olsun, niyaz olsun. Efendimizin gönlünde bulup bulduğumuz cemali yârimiz Ehlibeyt-i Muhammed Mustafa olsun. Aşk u niyazlarımızla hu

Zehra...

**Çöle düşsem çölde bilir halimi
Kimsesizim kendi tutar elimi
Aşk yaralarımın olur merhemi
Öyle bir Sultana bende olmuşum.**

**Gözlerinde cennet bağı gezilir
Ellerinde cümle âlem gizlidir
Dudağından ballar balı söylenir
Öyle bir Sultana bende olmuşum.**

**İşin işler cümle cihan içinde
Sıfatların her dem zatın methinde
Versem canım değer bulur gönlünde
Öyle bir Sultana bende olmuşum.**

**Ol Nur ile nurlar nurlu bakışı
Kevser ile toprak eder taşımı
Koysam gelsin diye yola başımı
Öyle bir Sultana bende olmuşum.**

**Üveys olup diyar diyar dolaştım
Aşkın ile büyük dağları aştım
Zevkimi canlar ile paylaştım
Öyle bir Sultana bende olmuşum.**

**Halil Cemal'ine nasiptar oldu
Okyanus zikriyle yokluğun buldu
Hak ile kulluğa yeniden doğdu
Öyle bir Sultana bende olmuşum.**

**Tevhidi tahsil edelim gayrı yokturu bilelim
Her nazarda Hak diyelim ayan olur Cemalullah**

**Dost yüzüne nazar eyle bilesin ki o'dur kible
Derman budur cümle derde ayan olur Cemalullah**

**Şirki riyanadan geçince vuslat meyini içince
Aşk-ı daime erince ayan olur Cemalullah**

**Hüsnü güzele varırsan erler deminde olursan
Aradığını bulursan ayan olur Cemalullah**

**Kendi özüne varırsan didar zevkini bulursan
Ol bir ile bir olursan ayan olur Cemalullah**

**Yârin haberin alırsan yar ile halvet olursan
Gönülden nazar kılırsan ayan olur Cemalullah**

**Halil'e rahmet eylersen kendine yakın dilersen
Gayrıyı kalpten silersen ayan olur Cemalullah**

AYIN KONUSU

Fatiha...

Cenab-ı Allah, Hicr suresi 87 ayeti kerimesinde,

Şu kesin ki biz sana Seb'û'l-mesani ile şu yüce Kur'an'ı verdik

demektedir. Seb'û'l-mesani, övülen, tekrarlanan yedi anlamına gelmekte

olup buradaki yedi ile ifade edilen Melami seyri sülûkünde yaşanan yedi boyuttur. Bu boyutlar, Pirimiz Seyit Pir Muhammed Nurûl Arabi Hz'nin düzenlediği boyutlar olup idraken gerçekleşen halktan Hakk'a uruç ve Hak'tan halka nüzul yolculuğudur. Zikrullah ile başlayan ve devamında üç fena meratibiyle gerçekleşen fenafillahın neticesinde nüzul olan üç Bekabillah makamlarıdır. Bu hakikati görebilmek için ayetlerin içeriğine inip taşıdığı manayı görmek gerekir. Bunlar,

1- *Bismillahirrahmanirrahim*

2- *Elhamdü lillâhi Rabbilalemin*

3- *Errahmânir'rahim*

4- *Maliki yevmiddin*

5- *İyyâke na'budü ve iyyâke nesta'in*

6- *İhdinessirâtel müstakîm*

7- *Sırâtallezîne en'amte aleyhim ğayrilmağdûbi aleyhim ve leddâllîn*

Zikir

Tevhid-î Efal

Tevhid-î Sıfat

Tevhid-î Zat

Makam-1 Cem

Makam-1 Hz Cem

Makam-1 Cemül Cem

1- *Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.*

2- *Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.*

3- *O Rahman ve Rahimdir.*

4- *Din gününün sahibidir.*

5- *Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz.*

6- *Bizi dosdoğru yola hidayet eyle.*

7- *Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil.*

1. Bismillahirrahmanirrahim

Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

Bismillahirrahmanirrahim yani Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla demek, Allah'ın adını zikretmek anlamındadır. Bizler varlık âleminde zannî olarak kendimizi var sanarak Hakk'ın değişmez ve değiştirilemez gerçekliğinde varlığıyla zahir oluşunda kendimizi zikrettiğimiz için şirki yaşayanlarız. Kendimizde kendimizi ve kendimiz dışında ama aslında kendi aslımızın tafsilatı olan diğerlerinde de zahir oluşun getirisi olan giyinilen esmayı zikrettiğimiz için Allah'ın tevhitliğinde ikilik çıkarttığımız yanlışlıkla bulunuruz ki zaten tevhide davet gerçeğe davettir. Tevhide ermek, olmayanı var etmek değil var olan gerçeğe ermektir. İşte Fatiha suresindeki ilk ayet olan besmele benliğimizi zikretmekten Allah'ı zikretmeye davettir. Allah'ın adının Rahman ve Rahim özelliğiyle zikredilmesinin istenilmesinin gerçeği ise, Allah'ı tecellilerinde zikretmek gerektiğindedir. Ben, sen, o ve yaratılmış her zerrede Allah'ı zikretmek besmele çekmektir çünkü varlık var oluşuyla Allah'ın o var ile kendisini zikretmesidir.

Allah'ın kendisini bütünden zikredişi, bütünü oluşturan her zerreden kendisini zikretmesiyle gerçekleşir. Hiç bir şey yoktur ki o Allah'ın onu yaratması olmayıp kendi bildiğine var olmuş olsun! Bir şey, şahadet âlemi olan yaratılmışlıkta var ise bu Allah'ın onu yaratmış olmasıyla vardır ve Allah'ın onu yaratması onunla kendisini zikretmesidir. Bu sebeple zikir çok değerli bir ziynet olup zikri olmayanın aslına ulaşip ikiliğini tevhit etmesi mümkün değildir. Cenab-ı Allah bu gerçeklik için Ankebut suresi 45 ayeti kerimede,

Allah'ı zikretmek elbette en büyük ibadettir

buyurarak yaratılmışlıkta Kendisini zikre davet ederken, Kendisinin zikredilmesinin en büyük ibadet olarak beyan edilmesi, Kendisine ancak yaratılmışlık olan tecellisinde Kendisini zikrederek ulaşılabileceğinin vurgulanmasıdır. En büyük ibadet, namaz, oruç, hac denilmiyor zikiridir deniliyor. Dikkat etmek lazım! Kaf suresi 16 ayeti kerimde,

Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona verdiği vesveseyi de biz biliriz çünkü biz, ona şah damarından daha yakınız

denilerek beyan edilen gerçeklik de budur. Cenab-ı Allah'ın “Andolsun insanı biz yarattık” beyanı insanla kendimizi zikretmekteyiz beyanıdır çünkü denilmişti ki “Yaratılan yaratanın kendisini zikridir.” İnsan, Allah'ın insanda kendi insanlığının zikri olurken, insanın kendisinde Allah'ı değil de benliğini zikretmesi cehalet ve küfürdür. Bu küfür “Nefsinin ona verdiği vesveseyi de biz biliriz” denilerek, nefsin Allah'ın zikri yerine kendisinin zikredilmesi gerektiğini telkin etmesiyle gerçekleştiği vurgulanmaktadır. “Biz, ona şah damarından daha yakınız” denilerek de zikredilmesi gerekenin Allah olduğu beyan edilmektedir. Cenab-ı Allah, Ali İmran suresi 191 ayette,

Onlar ayaktayken, otururken ve yan yatarken, çalışırken Allah'ı zikrederler ve tefekkür ederler

buyurarak, Kendisinin, yaşamın her alanında her anında her zerrede zikredilmesi ve tefekkür edilmesi gerektiğini anlatmaktadır ki bu zikir, Araf suresi 205 ayeti kerimede,

Siz Rabbinizi içinizden gizli olarak kalben sayı ile kayıt tutmadan sessizce her nefeste zikredin. Gaflete düşmeyin

denilerek vurgulanır. Allah'ı zikretmek belli zamanlarda belli adetlerde bir ismin tekrarı olarak kalmamalı, yaşamın her alanında her anında her zerreye genişlemelidir. Her varlıkta Allah'ı zikretmeden zikrin bütünlüğüne eremeyiz. Allah'ın zikri denize girmekse, Allah'ı zikretmek içine dalıp dışardan görünmemektir. İşte, Fatıha suresinin birinci ayeti olan Bismillahirrahmanirrahim demeden diğer ayetlerinin okunamaması gerçeği de bu hakikati anlatmaktadır. Benliğin ve esmaların zikrinden geçip Allah'ın zikrinde yok olmadan uruç ve nüzul gerçekleşemez çünkü uruç ve nüzul, Allah'ın bütünden kendisini zikredişinin açılımıdır ki seyri sülûk, zikirle zikrin tecellisine ulaşip zikredilenle birlikteliktir.

2. Elhamdü lillâhi Rabbilalemin.

Hamd âlemlerin Rabbi, olan Allah'a mahsustur.

Hamd, övmek, yüceltmek, şükretmek ve tecelli eden anlamlarında kullanılmaktadır. Hamdın, Âlemlerin yaratıcısı olan Allah'a mahsus olması, âlemlerde Allah'ın müşahede edilmesi gerekliliği olup, görülen cümlelerin Allah'ın tecellisi olduğundan, yapılan işlerde Allah'ı görmek ve her tecelliye bu nazarla bakıp eyvallah demektir.

Çünkü bütün fiillerin faili Allah'tır ki gayrısı olması o fiilin meydana gelmesindeki unsurların Allah'tan gayrısına ait olması demektir ve bu mümkün değildir. Bu sebeple, Elhamdü lillâhi Rabbilalemin yani hamdın yaratıcı Rab olan Allah'a mahsus olduğunun beyanı, cümle fiillerin faili Allah'tır beyanıdır. Bu cümlede, yaratılan ve yaratan Rab esmasıyla zikredilirken, tecellinin kendisi olan yaratılan ile tecelli eden yaratan zikredilmiş olduğundan ve hamd ile tecelli eden yani yaratan, yaratılmışlık âlemine yarattığıyla çıktığından dolayı Allah'a mahsustur denilmektedir. Allah'tan gayrı yoktur ve Allah, Kendi fiiliyle, Kendisinde tecelli edendir.

Kul Elhamdü lillâhi Rabbilalemin derken, Allah kuluyla kelama gelip, hakikatte, cümle fiillerde fail olan benim ve sen, her fiilde Benim Efalimi müşahede ederek, efali kendine nispet etmekten tövbe edip aciziyetine bürünerek benim her an bir şan alışıma seyran edip kendisinden razı olduğum kullardan ol demektir. İnsan kendisine nispet ettiği Efali mülkün sahibi olan Allah ile tevhit etmelidir. Nasıl ki lamba elektriğin aydınlatma özelliğine suret olmakta, aslında lambadan aydınlatan elektrik ise ve elektrik olmadan lamba aydınlatamaz ise insanın da Allah'tan ayrı kendisine has bir işi yapabilmesi mümkün değildir. Hamd âlemlerin yaratıcısı olan Allah'a aittir. Bu gerçeklik, Saffat suresi 96 ayeti kerimde,

Sizi de yaptıklarınızı da yaratan Allah'tır

denilerek vurgulanmaktadır. Her fiil bir iş, her iş bir yaratma ve yaratma Allah'a mahsus olduğundan hamd sadece Allah'a mahsustur yani cümle fiillerin faili her işle, her an Allah'tır. Gayrılık yani işi yapan olarak Allah'tan başka bir varlık çıkartırken Elhamdü lillâhi Rabbilalemin demek sadece dil ile bir gerçeğin tekrarcısı olmaktır. Allah'a hamd etmek, failliği Allah'a teslim etmektir.

3. Errahmânir'rahim. O Rahman ve Rahimdir.

Errahmânir'rahim yani Rahman ve Rahimdir derken, cümlede kendisini zikreden ve cümle fiillerin faili olan Allah'ın iki esması zikredilmektedir. Rahman, sıfatıyla tecellisi olurken Rahim, fiiliyle tecellisi anlamında kullanılmaktadır. Sıfat ve fiil tecellilerinin aynı anda kullanılmasının hikmeti, her iki tecellinin birlikte gerçekleşmesinden olup, sıfat bilinir hale gelince fiil ismini aldığından dolayıdır. Her bir sıfat kendisi olma özelliğiyle fiiliyata çıkmaktadır. Allah sıfatıyla tecelli edince fiil zahir olduğundan birlikte zikredilirler. Bu sebeple Rahman ve Rahim esması, sıfat ve fiil birlikteliği olup fiil de desek sıfat da desek o sıfatla sıfatlanan Allah'tır demektir. Allah Rahmandır, yaratılmış olan her zerrenin yaratılmışlığının mümkün olduğunu ve sağlık, rızık, ilim, görme, işitme, konuşma, irade, güç kudret ve yaratmış olmakla hayat veren olması Rahmanlığıdır. Allah Rahimdir, bütün bu sıfatlarla sıfatlanan, kendisini tanıtır ilan edendir. Allah, bilinmek isteyen ve bu doğrultuda kendisinin bilineceği özellikleri yaratarak sıfat ve fiil olarak tecelliye getirendir. Bu

sebeple Cenabı Allah Errahmânir'rahim hitabında cümle sıfatlarda mevsuf olan yani cümle sıfatlarda sıfatlanan benim demektir.

***Hayat sıfatıyla diri olan
İlim sıfatıyla âlim olan
İrade sıfatıyla dileyen
Kudret sıfatıyla güç sahibi olan
Kelam sıfatıyla konuşan
Görme sıfatıyla gören
İşitme sıfatıyla işitendir***

Bakara suresi 255 ayetinde,

O Allah ki, O'ndan başka ilâh yoktur, Hay'dır Kayyum'dur

denilerek bu gerçek beyan edilirken cümle sıfatların mevsufu Allah'tır denilmektedir. “Bütün bu sıfatlarda Beni müşahede edin, sıfatlarımı kendinize nispet etmeyin, varlık denilen senin, Benden müstakil kendine ait varlığın olamayacağından yani sen kendini yaratamayıp Bizim yaratmamız olduğundan, varlığından bilinen, sen sıfatımda mevsuf olan ve cümle fiiller sıfatlarımın tecelliye çıkması olup, tecellide olan Benim” demektedir. İnsan, ancak sıfatları kendisine nispet etmeye tövbe edip sıfatlarında yani varlığında sıfatlanan olarak Allah'ı gördüğünde hakikat cihetiyle Errahmânir'rahim demiş olur.

4. Maliki yevmiddin. Din gününün sahibidir.

Din, Allah'ın yarattığı sistem ve düzeninin geçerli olduğu tüm süreçler ve yaratılmışlığın kendisi olarak zikredilen isimdir. Allah'a ait olmasıyla da her an yarattığında hükmünün geçerli ve cümlesinin üzerinde her an tasarruf edip onları var gösterip onlarda Kendisini aşikâr etmesi, Maliki yevmiddin denilerek zikredilmektedir. Bu ise vücut vücutullah demektir ki Maliki yevmiddin denilerek var olan hakikati keşfedip vücutunu sahiplenme son bulmalı ve yokluğa girilmelidir. Cenabı Allah **Maliki yevmiddin** derken cümle mevcudatta, cümle vücutlarda mevcut olan benim ve Benim dışındaki her zerre fani olucudur Baki olan yalnız benim, her şey helak olur, yok olur ancak benim zatım kalır demektedir. Rahman suresi 26-27 ayetinde,

Yeryüzünde görülen cümle varlıklar fanidir. Ancak Cenabı Hakkın Zatı bakidir

denilerek beyan edilen bu gerçeklik olup İsra suresi 60 Ayette,

Ya Muhammed biz sana dedik, şu vakit anki muhakkak senin Rabbin insanları zatıyla kaplamıştır, onların vücutları yoktur

denilerek de vurgulanmaktadır. İşte insan bu idrake zevken erdiğinde vücudu kendisine nispet etmeye tövbe ederek kendi kıyameti kopmuş, ölmezden evvel ölüp Allah'ta fena bulmuş olur. Artık ne kendisi ne de bu âlem kalmaz. Nedir dünya, nedir ukba ehli nur görmez zevkinde nur ehli olmuştur, Peygamber efendimizin buyurduğu,

Mutu kable entemutu

yani, ölmezden evvel ölmenin sırrına erer. Bu sırna ermek, varlığımızda Allah'ın Kendisini zikrine, fiilinde fail, sıfatında mevsuf ve vücudunda mevcut oluşa erilmişliktir. Buna, Allah'ta fena bulmak yani Allah'ta yok olmak denir ki yok olduğumuzda var olup var olduğumuzla bulunmaya başlarız. Yokluk heba olmak değil gerçekte var olmak anlamı kazanır ki ehlullah buraya gerçeğe ulaşmak demiştirler çünkü zaten değişmez ve değiştirilemez gerçek her an kendi gerçekliğiyle mevcuttur. Bizler, Bismillahirrahmanirrahim, Elhamdü lillâhi Rabbilalemin, Errahmânir'rahim, Maliki yevmiddin diyerek, Cenab-ı Allah bize bizimle “Sen Bizim Kendimizi zikredişimiz, fail, mevsuf ve mevsuf oluşumuzsun” demektedir.

5. İyyâke na'budü ve iyyâke nesta'în. Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz.

Cenab-ı Allah, Ali İmran suresi 18 ayette,

Allah, şahadet etti, muhakkak ki Kendisinden başka ilâh yoktur. Melekler ve ilim sahipleri de adaletle şahit oldular ki, Allah'tan başka ilâh yoktur, O Aziz'dir, Hâkim'dir.

buyurmaktadır. Ancak beyanıyla vurgu yapılan gerçeklik de tam olarak budur. Ancak vurgusu kullanılıyor çünkü ikinci bir seçenek olmadığının kesin ifade şekli kelama bu şekilde geldiğinden. Hak'tan gayrı kulluk edilecek yoktur çünkü Hak'tan gayrisi kalmamıştır gerçekliğini de “Allah'tan başka ilah yoktur” beyanı tasdiklemektedir. Allah'tan başka ilah olmadığı için ancak Kendisinden başka ilah olmayana “Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz” denilmekte çünkü Hak'tan gayrisi yoktur. İlah kavramı, varlık âlemini tecellisiyle var eden ve var ettiği tecellinin de Kendisi olan anlamında zikredilmektedir. “Allah'tan başka ilah yoktur” demekle, “Varlık Allah'ın zahirliğidir” demek aynı beyanı dile getirmektir ki devreye “Ancak sana kulluk ederiz” beyanında zikredilen kulluk girmektedir. Allah'tan başka ilah ya da Allah'tan başka varlık yoksa kulluk edip yardım dileyen kul nedir?

Kul, Allah'ın ispata çıkışta aldığı isim olan Hakk'ın zahirliğinde giyindiği görünürlüğüne verilen esma olup Hak'tan ayrı ikincil varlık değil bizzat Hakk'ın fiili, sıfatı ve vücut bütünlüğü olan varlığıdır. Kulun elinden tutan, gözünden görüp dilinden söyleyen, fikreden işiten yani kısaca kul dediğimizle Kendisini zikredip, sevip, keşfedip, seyreden Hak'tır. Cenab-ı Allah bilinmeyi murad edip bilineceği bilgiyle bilinirliğe tecelli ettiğinde Hak esması alırken, bilinirliğiyle âlem, bilmekliğiyle kul esması giyindi. İşte kul yine kendisi olup kulun dilinden söyleyen de kendisidir. Hak neden kendisine kulluk edip kendisinden yardım dilemekte? Burada devreye *Hak söz konusu olunca kavramlar anlam değiştirir* gerçekliği devreye girmektedir. Kulluk, bilinirliğe hizmet yani bilinirlikte bilen anlamı kazanarak, bilen, gören, seven, muhabbet eden değerleri almaktadır. Yardım ise bilinirliğin zahire gelişi anlamını kazanır. Hak, kendisini, kendisinde olan sıfatlar ile seyretmeyi istediğinden, Kendisinde kendisinin seyrini yaparken kulluk yapmış olmaktadır çünkü *Ancak* diyen de Kendisi olduğundan ancak Kendisi vardır, Hak zahirdir. Halk batındır, Allah'ın zati ilmiyesindedir henüz zuhura çıkmamıştır. Her görünen Hak olup Hak yine kendisini görmektedir. Haktan gayrı bir zerre yoktur. Bunu göremeyenler bu idrake ermeyenler kendi varlığını Allah'ta fena kılamayanlardır.

Kulun ağzından “Allah'ım yalnız sana kulluk ederim, her yüzde müşahede edilen sensin” diyen Hak'tır. Salık fena meratiplerinde nispet e'falini vermiş, nispet sıfatını vermiş, nispet vücutunu vermiş nefsi ölümü tatması sonucu Allah'ta fena gerçekleşmiş, Hak zahir olmuştur. Mansur Hz'lerinin ene Hak nidası bu idrakte zevken gerçekleşmiş olup ene Hak diyen yine Hak'tır.

6. İhdinessırâtel müstakîm. Bizi dosdoğru yola hidayet eyle.

Doğru yol Hakk'ın kulluğunda kalmak olup Hakk'ın Kendisini seyrine dâhil olmaklık olan ayrılma iradesine yönelmeden, küle tâbilik üzere bulunmak olup Hak, kulluğuyla zati ilmiyesinden zahire aynı haliyle çıkıp Halk olarak kulluğa çıkmış olur yani batınında kulluktan zahirinde kulluğa çıkarak yaratılma gerçekleşmiştir. Kul geldiği boyutta Hakk'a elbisedir Hakk'ın sıfatıdır. Kendisini var etmeden ama ayırmadan, denizdeki Mahiler gibi, ne denizdirler ne de ayrı, ağacın gölgesi gibi, ne ağaçtır ne de ayrı. Cenabı Resulullah efendimizin,

Beni gören ancak Hakkı görür

beyanı burasını ifade eder. Enam suresi 73 Ayette,

Semaları ve arzı Hak ile yaratan O'dur.

denilerek, bu hakikat anlatılır. Bu zevkte bulunduğu sürece güzel ahlak üzere her yüzde Hakk'ı müşahede ettiği sürece Hakk'ın kulluğunda kalır. Acziyetini terk etmeden cümle sıfatlarda Zatın özelliklerini keşif edip muhatabı Hak olarak seyrandadır. Dosdoğru yolda bulunmak, Allah'ı kendimize nispet etmeden Hakk'ı muhabbet ve ispat ederek yaşamaktır. Kul, Hakk'ın işitmesi ile her kelamı Hak'tan işitir, Hakk'ın görmesi ile gören ve görülenin Hak olduğunu müşahede eder, bütün azası ile kendisinin Hakk'ın bir tecellisi olduğunu anlar. Hak ile Hakk'ı, halk olan kendi yüzünden seyredip, Hakk'ın sıfatları ile zahir olduğunu görür, kendisine ve âleme Arif olur. Bakara suresinin 115 ayetinde,

Doğu da, Batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz Allah'ın yüzü işte oradadır. Allah vasidir.

denilerek bu hakikat anlatılır. Bizler, kendimizi nispet edip kendimizi ispat etmeyerek, maneviyatta bulunmalıyız. Nispet olursa firavunlaşılır.

7. Sırâtallezîne en'amte aleyhim ğayrılmağdûbi aleyhim ve leddâllîn.

Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil.

“Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil” hitabında nimet, Hakikat sırrı olup bu sırta sırlanıp Allah'ın muradı olmaktır ki **Âdemiyet zevkidir**. Hak ve halkın cem olup varlık âlemine gelişi ile Âdem'in zahir oluşudur yani Hakk'ın batınında kulluğu ile zahirinde kulluğunun aynı anda aynı halidir. “Âdem safiyullah çekti şahadet Allah ve Muhammedi gördü tek vücut” denilerek işaret edilen haldir. İşte bu makamda ne evvelinde ne ahirinde ne batınında ne zahirinde gayrılık yoktur, halkiyet kalmadı. Ancak evvelik, ahirlik, zahirlik ve batınlık isimleri kalır. Rahman suresi 29 ayette,

O her an bir şan alıştır.

denilerek bu hakikat anlatılır. Sapmışların yolu diyerek zikredilen zihniyet gayrılık olan ikilik çıkartan zihniyettir ki bu da Allah'ın gerçekliğinde gerçekleşemeyecek olduğundan sadece zandır. Hakk'ın kulluğunda kulluğunu zahiri ve batınıyla yaşayan kul, âleme halk nazarı ile bakarsa halktır, Hak nazarı ile bakarsa Hak'tır ve bu görünen mevcudata halk da dese o yine Hak'tır çünkü halk ismini giyen de Hak'tır. Her zerre onunla kaimdir. Zariyat suresi 56 ve Enfal suresi 17 ayetlerinde,

***Ben insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.
Attığın zaman da sen atmadın Allah attı.***

ayetleri bu gerçekliğe delilidir. Bu kimseler âlemde Hak ile olup halkta Hakk'ı, Hak'ta halkı müşahede ederler, daim huzurdadırlar. Onlar her hali ile Allah'a misaldirler. Muhabbetleri ne hal üzere olursa olsun iyiden, güzelden Hak'tan hakikatten yanadır ve insanlara bu gerçeği ispattadırlar. Onlar vardıkları bu manevî makamları ve irfaniyeti sahiplenmeden her oluşumda Hakk'ı zikredenlerdir. Onlar Tevhid eridirler. “Bu oluşan manevî varlığı sahiplenip kendisini var kılarak kendi ilahlığını ilan edenlerden, sana şirk edenlerden eyleme, beni bana bırakma, kendisinden razı olduğun kullar zümresinden eyle ya Rab” niyazıdır.

Aşk u niyazlarımla.

**Bu dünyaya gelenlerin hiçbirisi kalmaz imiş
Fena imiş dünya işi giden geri gelmez imiş**

**O bizden önden gelenler o yer altına girenler
Hâlleri nedir onları burda kalan bilmez imiş**

**Vara ben sinlere vardım ben onlara haber sordum
Cevap vermez onu gördüm bu dil orda olmaz imiş**

**Kamusu örüdürdular ellerini kuşattılar
Bize Mümin ol dediler Mümin olan ölmez imiş**

**Münkir münafıkın hâli vardım gördüm orda katı
Cehennemde yatar kalı hiç uçmağa girmez imiş**

**Dili dilince söyledi hâllerini 'arz eyledi
Varın Mümin olun dedi Mümin olan ölmez imiş**

**Can sermaye elinizde Kâyim durun yolunuzda
Şimdi bizim ilimizde herkiz kazanç olmaz imiş**

**Ameldir seninle gelen gayrısı yalandır yalan
Bu dünyada gâfil olan orda azat olmaz imiş**

**Âşık Yunus der bunlara okudukların tutsunlar
Okuduğun tutmayana hiç de rahmet olmaz imiş**

**Hocam âşık olanların işi ah ile zar olur
Hasretinden ol maşukun gözü yaşı pınar olur**

**Dünü günü kılar zâri yani görmek diler yâri
İşitmezler bu haberi Aşksızlar bi haber olur**

**Âşık isen didarına koma bu günü yarına
Girenler Aşk pazarına kendisinden pazar olur**

**Terk eylegil sen senliğin onun Aşkını bul onun
Bu Aşk içinde ölenin kan bahası didar olur**

**Âşıklar lâ-mekân olur cihanın terkini urur
Can u cihan ne nesnedir çün dost ile pazar olur**

**Aşka yoldaş olacağız cümle işler olur geniz
Maksut ele gireceğiz dost iline sefer olur**

**Kanı gerçek âşık kanı gelin isteyelim anı
Biçare Yunus'un canı dost yoluna îsâr olur**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin Temmuz konusu “Fatiha” Din âlimlerinin ve tasavvuf büyüklerinin asırlardır anlamaya ve anlamlandırmaya çalıştıkları Fatiha yedi ayet ve bin bir mana ile karşımızda. Fatiha’ya nasıl yaklaşalım ki bize bulunduğumuz idrak boyutundan yüz gösterebilir efendim?

Özkan Günal:

Öncelikle Fatiha, ezberden okunup sonra da bir kenara bırakılacak yemek tarifi muamelesi yapılacak beyan değildir. Hatta o kadar ki, yemek tarifinde bile kişiler ne dediğini iyi anlamaya gayret edip devamında anladıklarını uyguluyorlarken Kur’an’a gösterilen özen yok sayılacak kadar azdır. Dikkat ederseniz beyan dedim çünkü Kur’an’ı Kerim Allah’ın beyanıdır, öncelikle bunu göz ardı etmeden Kur’an’ı ele almak gerekir. Her hangi bir kitabı okumak değil Kur’an’ı okumaktan söz ediyoruz. Kur’an okurken yaratıcı Cenab-ı Allah’ı kendi sesinden işitmeye başlarsın ki buna dikkat edelim. Evet, Fatiha ezberden okunup bir kenara bırakılacak sure değil yaşanılacak suredir. Fatiha, tüm ömrün her anında Hak ile muhabbet, aşığı vuslattır. Ömrün bir anı dahi Fatiha’sız geçtiyse o an âlemde insanca bulunmanın terk edilip mahlûklığa düştüğü andır. Kişiyi insan yapan yaşamını Fatiha üzerine sürdürmeye başlamasıdır ki Fatiha üzerine sürdürülen yaşam, Allah’ın şehadeti olan bu âleme bakıp, Allah’ın gördüğünü görmek, işittiğini işitmek, zikrettiğini zikretmek, sevdiğini sevmek, bildiğini bilmekle geçen yaşamdır, çünkü insan, bunu başarabilecek donanımda yaratılan, İsra suresi 70 ayeti kerimede

Gerçekten Biz Âdem evlatlarını şerefli kıldık, karada ve denizde kendilerini taşıyacak vasıtalar nasip ettik, onlara helâl ve hoş rızıklar verdik ve onları yarattığımız varlıkların çoğuna üstün kıldık.

denilerek beyan edilen yaratılmışların en üstünüdür ve üstünlüğü buradan gelmektedir. İşte, Fatiha’yı yaşamak bu üstünlüğe erip Allah’ın insan ya da kulum dediği olmak için yapmamız gereken farzdır. Gördüğün, işittiğin, bildiğin gayrıysa Fatiha dilinde kalmıştır, oysa Fatiha, kalbine, aklına, gözüne, kulağına, idrakine kısaca tüm varlığına ulaşıp ihata etmelidir. Bu sebeple Fatiha’ya yaklaşım, idrakimiz oranında anlayabilmek ve yaşayabilmek üzerine olmalı, kendi bilişlerimizden geçmekle başlanmalı ve kemâlat kademe kademe yükselmelidir. Fatiha’yı görebilmek için nakıs anlayışımıza tâbî görüşle değil idrakimize sunulan tevhit görüşüyle bakmak gerekir. Bu görüş, Fatiha’nın da bütünlüğüyle işaret ettiği seyri sülûk yolculuğundaki meratip ve makamlar cihetiyle olmalıdır çünkü her birisi ayrı ayrı bir tevhit görüşünün idrakimize sunumudur. Bu görüşle baktığımızda görülen tevhit görünürlüğü olur ve şöyle gerçekleşir,

Zikir

1- Rahman ve Rahîm olan Allah’ın adıyla

Allah Rahman ve Rahim olarak varlığıyla âleme tenezzül ederek âlemi var kılarken de Kendisiyle güzelleştirip şereflendirmiş, zinetlemiştir. Varlığı Kendisinden olan yüce sulan, varlığı Kendisiyle mümkün olan bizi var ederek bizi Kendisinin zikri eyleyip bizimle Kendisini zikretmektedir. Varlığımız bütünlüğüyle Allah’ın kendisini zikridir, bu zikir devam ettiği sürece zikir halkası olan âlem de devamlıdır ve zikreden Zakiran Allah’ın nefesidir.

2- Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur

Zikretmek, bizimle bize, zikir olan varlığımızın zakiri olan Allah'a yönelmelidir çünkü hamd yani zikretmek ve zikredilmek ancak Allah'a mahsustur. Bizler Allah'ı zikretmeye başladığımızda Allah'ın Kendi zikri olan bizi zikredişine dâhil oluruz ki zikreden ve zikredilen tevhitliğine işaret edilen "**Hamd**" Allah'a olmaya başlar. Rab, Allah'ın yaratması olup yaratması, zakiranlığıyla zikretmeye başlamasıdır. Yaratan ve yaratılan birlikteliği zikreden ve zikredilen birlikteliği olduğundan hamd edilecek yani zikredilecek olan yalnız Allah'tır.

3- O Rahman ve Rahimdir

Cenab-ı Allah'a hamd etmek, Rahman olan zikredişi ve Rahim olan zikredilişinin birlikteliğinde zikreden ve zikredilen Allah olduğunda gerçekleşebilir çünkü zikir, zikreden ve zikredilen tevhitliğinde zikirdir. Zikreden ayrı, zikredilen ayrı olduğu sürece hamd gerçekleşmeyecektir. Zikrimizde fena bulup Allah'ın bizimle Kendisini zikredişine dâhil olup zikrin bütünlüğünde zikir, zikreden ve zikredilen tevhibi zahire gelir ki geriye Zakir Allah'tan gayrı hiçbir şey kalmamış olur.

4- Din gününün sahibidir

Geriye Zakir Allah'tan gayrı bir şey kalmayınca, zikrin sahibinin Kendisi Kendi zikri üzerinden Kendisini muhabbet edişiyile baş başadır ki varılan gerçeklik zaten var olan gerçeklik olduğundan zikirle zikrin tecellisine yani gerçeğe ermiş olunur. Zikrin de, zikreden de, zikredilen de sahibi Kendisi olan Allah, "Bugün mülk kimin?" sorusuyla, Allah'ı zikrederek Allah'ın Kendisini zikrine dâhil olan bize, "Bugün zikreden ve zikredilen kim?" diye sormuş olur. Bizler de "Bugün mülk senin" diyerek, "Zakir de, zikredilen de sensin Allah'ım" demiş oluruz.

5- Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz

İşte bu gerçekliğin aydınlığında "Ancak senin Kendini zikredişine dâhil olup ancak seni zikrederiz çünkü sen Kendisinden başka olmayan ve Kendisinden başka zikretmeyensin" deriz. Varlığımız Allah'ın Kendisini zikredişidir. Biz biz olmaklığımızla Allah'ın zikriyiz ve Allah Kendisini zikrettiği için zikir var olabilmektedir. Bizim zikrimiz Allah Kendisini zikrettiği için zikirdir. Geriye Allah'ın Kendi zikrinden gayrı bir şey kalmamıştır. Zakir zahir olunca zikir ispat bulur. Ancak sana kulluk ederiz çünkü ancak sen kendini zikredersin.

6- Bizi dosdoğru yola hidayet eyle

Bizi dosdoğru olan zakirliğinden ayırma, bizi zikrin tecellisinde zikredenlerden ve zikrini işitip zikrine muhatap olanlardan eyle. Varlık, her hali ve her anıyla Kendini zikredişinin tecellisidir. Biz Senin biz olmaklığınla Kendini zikredişiniz de bizi kendimizde Seni zikreden üzerine kıl.

7- Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil

Kendilerine, zikir olan kendiliklerinde Seni zikretme nimeti vermiş olup zakirliğinin tecellisi eylediklerinin yolunda Zakirlerden eyle, kendilerinde seni zikretmeyi bırakıp kendilerini zikrederek Senin zikrin içerisinde ikilik, zakirliğinde gayrı zakirlik çıkartanlardan eyleme. Biz kendimizi zikrederken bile Sen Kendini zikredensin. Kendini zikredişine dâhil oluşumuzu zayi etmeme gayretimizi daim eyle. Hu...

Meratib-i Efal

1- Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Fail olan ve fail oluşuyla Kendisinin ilanı olan fiilini zahire getiren Allah, cümle işlerin tecelli edenidir. Her iş O'nun Kendisini bilinirlikte beyanıdır ve bu beyan Kendisinde olanı zahirde vücutlandırmıştır. Bu sebeple fiil olan varlığımızdan vücutlanan tüm fiiller Allah'ın fail oluşunun ispatıdır. Allah fail olduğu için biz ve işlerimiz zahire gelmektedir. Her işte ve işimizde fail olarak Allah'ı zikretmek tevhitir.

2- Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur

İşte, cümle işlerde fail olarak Allah'a yapılan bu zikir, Rab olmasıyla yani o işi yapan olmasıyla "Cümlesinin faili Sensin Allah'ım" deme ve görmeyle gerçekleştiğinde hamdın yani failin Allah olduğuna şahadet başlar. Hamdın âlemleri yaratan Allah'a mahsus olması, Rablık Allah'a mahsus olmasındandır ve yaratması fail olarak fiilini zuhura getirmesidir. Fiil olan varlığımızın faili olarak Allah'ı zikretmek, varlık Allah'ın fiili olduğundan fiil olan varlıktan zuhur eden cümle fiillerin faili de Allah'tır demektir ki fiilimizde kendimizi değil Allah'ı müşahade etmek, Allah'a hamd etmektir.

3- O Rahman ve Rahimdir

Allah'ın Rahman oluşu Fail, Rahim oluşu ise failliğiyle fiiline tecellisidir. Allah, fail olarak fiiline tecelli ettiğinden dolayı fiil zahire gelmektedir. Fiil zahir olunca gerçekleşen faillik değil, fail irade edince fiil yapılmış olur. İşte bu sebeple "O Rahman ve Rahimdir" denilmektedir. Bizler, fiilden faili zikrederken fiilden de fiilin zuhurunu zikretmeliyiz. Fiilimizden fail Allah'ı seyredip, Allah'ın failliğinde fiilin gerçekleştiğini ve bu gerçekleşmenin failin Kendisini fiiliyatta ilan ettiğini zevken idrak etmeliyiz.

4- Din gününün sahibidir

Varlığımızın kendisi fiil olduğundan Failinin Allah oluşu o var ile varlık âleminde zahir oluşudur. Fail ve fiil tevhitliği gayrılığı hükümsüz bırakır ki işte "Din günün sahibidir" beyanı bize bu gerçeği vurgulamaktadır. Din, fail, gün ise fiil olarak zevk edildiğinde fail de fiil de ayrılık değil birlikteliktir ve her ikisi de Allah'ın tecellisidir. Allah, fiilden fail olurken failliğiyle fiiline tecelli etmektedir. Âlem fail ve fiil tevhitliğinde Kendisinden Kendisine gayrılıksız muhabbettir ve geriye failden gayrısı kalmamıştır. Fail fiile tâbî değil, fiil Faile tabidir.

5- Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz

Kulluk fiilimizde ve cümle fiillerde Fail olarak Allah'a şahadet olduğundan demektiriz ki, "Ancak çünkü Senden başka bir fail olması mümkün olmadığından kendimizde fail olarak seni görmeyle sana kulluk ederiz. Bizim kendimiz yok ki kendimize ait fiilimiz olsun ve faili biz olalım. Ancak senden yardım dileriz çünkü sen failliğinle tecelli etmesen fiil meydana gelmeyeceği için biz var olamayız" demektiriz. Anladık ve şahit olduk ki yaratılma fail olan Allah'ın fiiliyle Kendisini ispat edişidir ve bizler ikincilik değil işte o ispatız yani failin fiiliyiz, failsiz var olmayız.

6- Bizi dosdoğru yola hidayet eyle

"Bizi dosdoğru yol olan şahadet âlemi dediğimiz varlığımızda fail olarak sana muhatap olanlardan eyle.

Her fiil Kendini anlattısın olduğundan her fiilde sana şahit olup failliğini keşfedenlerden eyle” niyazı, var olan hakikatin idraken anlaşıldığının ispatı olup ilmen önce aklın, zevken sonra kalbin fail Allah’ın fail olma tecellisine erilmesidir. Allah’ın fiiliyatta fail tecellisine dâhil olan kul, failliği nispet etmemek için edep ve acziyet içinde kalmalıdır.

7- Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapsmışların yoluna değil

İşte, kendilerine nimet verilip mutlu olanlar yani huzuru Hak’ta kılınanlar, fiil olan varlıklarında faili müşahede ederek failde yokluğa erip fail ile fail tecellisi olarak zuhurda olduğu gerçeğine erip yaşayanlardır. Onlar ki her fiilde faille muhabbedirler. Gerçekten sapma sonucu Failliği nispet ederek şirke düşen gazaba uğramışlardan ibret alarak güzel ahlak üzerine yaşayanlardır. Hu...

Meratib-i Sıfat

1- Rahman ve Rahîm olan Allah’ın adıyla

Mevsuf ve mevsufluğuyla Sübutî sıfatlarını zahir eden Allah’ın adını zikretmek, bu sıfatlarda sıfatlananın Allah olduğunu zikretmektir. Hayat, ilim, irade, kudret, kelim, işitme ve görmeyle birlikte tekvin olan ve yaratma diye zikredilen bir iş yapabilmenin ancak Allah’ın adıyla yani Allah ile mümkün olabilmesi sıfatlananın Allah olmasındandır. Sıfatlanan olarak gayrılık çıkartmak Allah’ın adını zikretmek değil şirk etmektir. Allah’ı zikir, sıfatta mevsufu Allah olarak görmektir.

2- Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur

Hamd etmek yani sıfatlarıyla tecelli ederek sıfatlarında sıfatlanmak ancak Allah’a mahsustur. Sıfatlar Allah’ın sıfatları olduğundan o sıfatla zuhura gelip Kendisine şahit olunacak haliyle zuhur eden yine Allah’tır. Bizler mevsuf Allah’ın zahirliği olan sıfatlarımızdan Allah’ı zikrederek görmedikçe Allah’a hamd etmiş olamayız, yaptığımız sıfatlarımızda sıfatlanan olarak gördüğümüze hamd etmek olur. Sıfat Allah’ındır ve Allah sıfatıyla zahir olandır.

3- O Rahman ve Rahimdir

İşte bu zahirlik, Rahman oluşuyla mevsufluğu, Rahim oluşuyla sıfatıdır ve sıfat ile sıfatlanan birlikte zikredilmektedir çünkü sıfatın zahirliği birlikteliğin ispatıdır. Nerede sıfat var ise orada o sıfat ile sıfatlanan yani tenezzül ederek zahire gelen Allah’tır. Bu sebeple, sıfatı ve sıfatlananı birlikte zikretmek tevhit olup sıfat olan varlığımızda bize bizimle tecelli eden mevsuf Allah’ı müşahede, kendimizden Allah’a şehadettir. Sıfat olan biz ve mevsuf olan sıfatıyla tecelli eden Allah, iki ayrı olgu değil bir değerdir.

4- Din gününün sahibidir

Mevsufluğuyla sıfatın sahibi olan Allah, Kendiliği olarak zuhura geldiğinden gayrılık yani sıfatı ve mevsufu ayrı zannetmek ikiliktir ki ikilik asla gerçekleşmemiştir. Sıfat ve sıfatlanan hiçbir zaman birbirinden ayrı olmamıştır. Ayrılık sıfatın yokluğu olduğundan sıfat var ise birliktelik vardır ve bu sıfatın varlığının sebebidir. Varlığımız sıfat olduğu için varlığımızla zahirde olan Allah mevsufluğu ile yüz göstermektedir ve Kendi mevsufluğundan gayrısı kalmamıştır. Biz mevsufun zahirliği olduğumuz gerçekliğinde tevhide ereriz bizden geriye hiçbir şey kalmaz.

Dembir

5- Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz

Bu gerçeğe eren tevhit eri mevsuf olarak Allah'a kendisinde şahit olduğunda kendisinin ikincillik değil birin tecellisi olduğunu idrak ederek gayrılıksız ve aynılık anlamında bulunmaya başlar. Kulluk olan sıfatlarında mevsuf Allah'ı zikredip muhatap almaya başlar da bir daha asla mevsuf olarak kendisini görmeyerek gayrılık çıkartmaz ve ancak mevsuftan yardım diler yani sıfat mevsuf tecelli edince işlevsel olduğundan Sen tecelli etmez isen sıfat var olamaz niyazında bulunur.

6- Bizi dosdoğru yola hidayet eyle

Doğru yol işte bu zevk üzerine mevsuf tecellisi olarak nispetsiz bulunmaktır. "Bizi doğru yola hidayet eyle" demekle "Bizi, kendimizde Sana şahit olanlardan eyle" demek aynı değerdir. Tevhit eri olarak acziyet içerisinde mevsufla muhataplık olan yaratılış gayesi üzerine yaşamaktır.

7- Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil

Kendilerine nimet verilenler, diriliğinde Allah'a, ilimde Allah'a, iradesi, kudreti, görmesi, işitmesi, kelamı ve iş yapabilmesinde Allah'a şahit olup kendisinde mevsuf olan Allah'la muhabbette olanlardır. İşte onlar mutlu yani aslına dönmüş olanlardır. Mevsuf Allah'ı bilip, nispet edenler gerçekten sapıp gazaba uğrayanlardır ki onlar mevsufu kendi nispetleriyle perdeleyip inkâr edenlerdir. Hu...

Meratib-i Zat

1- Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Mevcut olup mevcudiyetiyle vücudunu zahir eden Allah'ı cümle vücutlarda vücutlanan olarak zikretmek Allah'ı zikir olup bu zikir dille değil idraken yapılan ve Allah'a ulaşan zikirdir. Allah'ı zikir kendi vücudumuzda vücutlanan olarak Allah'a şahadetle gerçekleşen tevhitir ki şahadet yokluk olan gerçekte var olmayı zahir eder. Biz vücut sahibi olduğumuz için Allah mevcut olamaz, Allah mevcut olduğu ve mevcudiyetiyle vücudlandığı için vücut var olur.

2- Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur

Allah mevcudiyetiyle zahire gelir de vücutlar var olur. Nerede bir vücut var ise mevcudu Allah olduğu için var olduğundan, hamd yani mevcudluk Allah'a mahsustur ve Allah vücudlanarak zahirlik gerçekleşir. Bu sebeple vücudun nispetinin terki gerçeğe aymak olup gerçeklik mevcudiyetiyle zuhurda olan Allah'a vücudlanışında şahit olmaktır. Vücut mevcudun tecellisi ve mevcut vücuda değil vücut mevcuda bağlı olduğundan cümle vücutlarla vücutlanan Allah'tır çünkü gayri mevcut olması Allah'ın birliğine aykırıdır. Allah'a hamd etmek vücudumuzda mevcudiyetiyle Allah'a şahit olmaktır.

3- O Rahman ve Rahimdir

O Rahman ve Rahimdir çünkü mevcut olup vücutlanan O'dur. Hiçbir vücudun mevcutsuz var olması mümkün olmadığından nerede vücut var ise mevcut tecelli ettiği için var olabilmektedir.

Rahman ve Rahimin birlikteliği vücudun zahirliğidir ve bu zahirlik, varlığı yani şahadeti ispat etmektedir. Mevcut, vücuduyla tecelli ederek vücudlanarak zuhura geldiğinden biz var oluruz ve biz ayrılık değil aynalık derecesinde Allah'ın kendisini seyriyizdir.

4- Din gününün sahibidir

Vücuduyla mevcut olarak Kendisini seyreden Allah, bu gerçekliğin beyanıyla kendimizde O'nu görmeyi emretmektedir çünkü sahibi Kendisidir ve Kendisinden ayrılık hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Yaratılışı ayrılık olmayanın ayrı olması mümkün değilken gayrılık zannı gerçeğe perde olmaktadır ki gerçeği anlayışla zandan geçilince yani vücudumuzda mevcut olarak vücutlanan Allah'a şahit olununca nispet ortadan kalkar da gerçeğin karşısında zannın yokluğu Allah'ta fenayı mümkün kılar. Allah'ın din gününün sahibi oluşu vücudumuzda mevcut oluşudur.

5- Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz

Vücudumuzda mevcut olan Allah'a şahadetle Allah'ta fena bulmak sonucu var olan gerçeğin içinde görünürlükte görülenin seyri başlar ki varlık varlığıyla zuhur eden Allah'ın varlığı olduğundan mevcut ve vücut birlikteliği Kendisinden Kendisini seyridir. Kulluk bu mevcudiyetin tecellisi olarak vücudumuzda yokluğumuza şahit olmak olurken varlığın kendisini seyridir ve seyir Allah'ın kendisini seyrine dâhilliktir. Allah, mevcudiyetiyle vücuduna tecelli ettiği sürece vücut görünürlükte zahir olabileceğinden yardım dilemek kulun acizyetinin göstergesidir.

6- Bizi dosdoğru yola hidayet eyle

“Bizim, vücut tecellisinde kendisini görme sonucu mevcudiyetini sahiplenenlerden olmama gayretimizi daim eyle. Senin şahadetinde sana bakarken nakıs akıl perdesini açıp, zaten görülür olan görünürlüğünde sana şahit olanlardan eyle” niyazı tevhit idrakinden gelmektedir. Sahiplendiği vücudun, mevcut Allah'ın tecellisi olduğu gerçeğine eren talip nispetini terk eder de yokluk ziyetiyle değerlenip bu tevhit üzerine kendisinden mevcut olan Allah'a muhataplık başlar.

7- Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil

İşte onlar ki kendilerinden, mevcut Allah'a muhataplıkla cennet nimetine erenler, nispet perdelerinden arınıp gözleri gerçeğe açılanlar, ulaşmak istediklerine iç yolculuk sonucu varanlardır ve onlar, mevcudun şahadetinde ikiliği yok olanlardır. Mevcudun tecellisi olup vücudunda kendilerini görüp ilahlık iddiasında bulunanlardan olmak tevhitte sapıp gazaba uğramaktır ki gazap gerçeğe perdeli olarak mevcuda bakarken görememe körlüğüdür. Hu...

Makam-ı Cem

1- Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Hak halkiyetinde zahir olunca halkiyeti Hak'ta batın olur ki halkta Hakk'ı gayrılıksız zikir yani halkiyet çıkartmadan zikir, Hakk'ın Kendisini zikredişi olduğundan Hak, halkiyetini batınında zikrederken Kendisini zahirde zikretmiş olur. Bizler Hakk'a kendi zahirliğimizde şahit olduğumuzda Hakk'ın zahirliğinde bulunan anlayış olduğumuz gerçekliğinde kendiliksizliğimiz içerisinde Hakk'ın Kendisinden gayri zahir olan olmayışına ispat mekânı oluruz. Hak derken Hak dememiş olmak Hakk'ı zikirdir.

2- Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur

Hamd, Hakk'ın ispata gelmesi olan zahirliğidir ve Hak'tan gayri zahir olan yoktur. Bu zahirlik, Hakk'ın halkiyetsiz sırf Kendiliği olarak zahire gelişi olduğundan gören görülen, seven sevilen, bilen bilinen, zikreden zikredilen, söyleyen ve işitenin Kendisi oluşudur. Bu sebeple Hak hamd ederek yani Kendisini zahire getirerek halk olan bizi Kendi batnında cem eder. Hamd eden ve edilen Kendisidir, halk denilen zahirliğindeki anlayışı ihata ederek.

3- O Rahman ve Rahimdir

Rahman olan Hak ve Rahim olan halk Hakk'ın zahir halkın bu zahirlikte batın oluşuyla yine birliktedir çünkü zahirliğin zuhuru olan varlık rahimin delilidir. Bizler Hakk'ın zahirliği olan Rahimliğinde anlayış olarak bulunurken bu anlayış ifnasıyla fena bulduğumuzdan yokluk, anlayış yönüyle gerçekleşirken varlığın esası yönüyle yokluk var olamayan kavramdır. Hak zahire halk denilen anlayışın kabı olan varlık ile gelmektedir ki işte, Rahman ve Rahim oluşu, varlıkta zahire gelenin Hak oluşudur.

4- Din gününün sahibidir

Din varlığın kendisi, gün ise o varlıkta her an zahirde olmaklık olarak zikredilirken varlıkta zahir olan Hak'tır denilmektedir. Hak zahire gelince halk kaçınılmaz olarak batın olduğundan varıyla var olan Hakk'ın gerçekliğine erilmiş olurken Hak kendi gerçekliğiyle ispata çıkmış olur. Zaten var olan gerçeklik her daim Hakk'ın zahirliği olduğundan olan biten gerçekleşmez hep olan görülmüş olur. Hak Hak olmaklığını halkiyetini batnında zikrederken zikreder.

5- Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz

Hak Kendisinde Kendisini halkiyetiyle batnında tecelli ederken zahiri de tekliğiyle zikreder, muhabbet eder, bilir ve sever. Hakk'ın Kendisine olan zikri, kendisine yaptığı kulluk olup zaten kul, Hakk'ın Kendisini bilişine dâhil olduğunda alınan isimdir ki kul denilen de Hakk'ın Kendisini ispatıdır. Bu sebeple Hakk'ın kendisini Kendisinde ispat edişi Kendisine kulluğudur ki Kendisini zikredişi gerçekliğidir. Kendisinden Kendisine muhabbetin yine Kendisinde gerçekleşmesidir.

6- Bizi dosdoğru yola hidayet eyle

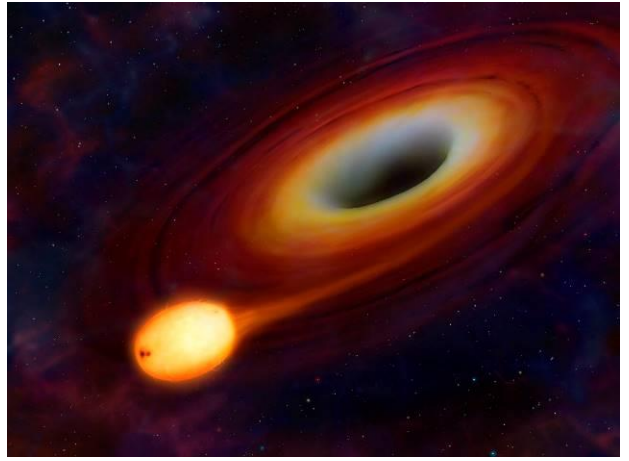
Bizim için dost doğru yol Hakk'ın zahirliğine kendi zahirliğimizde şahit olmayla yokluğumuza şahit olmak olurken Hak bulunduğu hal ile haktır ve hali zahirliğinde zuhurdadır. Hakk'ın hidayeti, halkiyetini batnında zikrederek Kendisini zikretmesidir. Hakk'ın batnında zikredilen kul mümin esması alırken mümin hakkın zahirliğinde batında bulunan kendisini zikretmekliği olarak karşımıza çıkmaktadır. Kendisine ait varlığı olmayan mümin hiçbir zaman kendiliği olmayacak, zahir olan her an zahirde kalacaktır.

7- Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapsızların yoluna değil

Hak zahire gelince halk olan bizler batında kendi gerçekliğimize ulaşmış oluruz ki bu gerçeklik zaten asla ikinci bir varlık olmayıp Hakk'ın kendisini zikredişinde zahir olan zikir oluşumuzdur. Bu zikir batınsa, Hakk'ın halkiyetini batnında zikredişindedir. Kendi gerçekliğini keşfedip gerçekliğini zikrederek Hakk'ı kendisinde zahirde zikretmiş olan anlayış tevhit anlayışı olup Hakk'ın zahire gelişinde tevhitliğini ilanıdır.

İkiliğin tevhide dönüşmesi Hakk'ın nimeti olup bize bizimle bizde, inkârı mümkün olmayacak şekilde Kendisini ispat edişidir. Sapmak, gerçeğin inkârı olup mümkün olmayan zahirlilik iddiasında bulunmaktır. Hu...

Makam-ı Hz Cem

1- Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Cenab-ı Hak, batınında cem ederek batınında zikrettiği halkiyetini zahirinde cem edip zahirinde zikretmeye başladığında halkı zahirinde Kendisini batında zikretmiş olur. Bu sebeple halk esması giyinir de halkta Hakk'ı zikretmek tevhit üzerine yapılan zikirdir çünkü zahir hak halkiyetiyle zahirliğine devam etmektedir. Halkiyet olan kendimizin Hakk'ın bizimle zahire gelişi zevki, kesrette vahdet zevkidir ki kesrette vahdeti zikretmek kendimizde Hakk'ı zikretmektir.

2- Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur

Hamd, halkiyetiyle zahire gelen Hakk'ı zikretmek olup sıfatı zatıyla zikredip halkı Hak'tan ayırmamaktır. Hakk'ı hamd etmek sıfatına tecelli etmesiyle halkiyet esması giyinmesinde halkta Hakk'ı keşiftir. Her sıfat zatın hangi sıfatı ise o sıfat olmaklığını ispat ederek keşif âleminde muhabbattedir. Halkın kendisine ait müstakilliği olmayıp Hakk'ın esma ve suret giyinmesi olduğundan halkta Hakk'ın keşfi hamd etmektir.

3- O Rahman ve Rahimdir

O, Hak oluşuyla Rahman halk oluşuyla Rahimdir ve Hak, batınında cem olan halkiyetini zahirinde cem ederek bilinirliğe tecelli etmiştir. Halk Hakk'ın, zat-ı ilmiyesinden batınında mevcut haliyle zahire getirişidir. Hak, kendisinden ayrı bir olguyu yaratmamış Kendisinde zikrettiği sıfatını zahirinde zikretmeye başlayarak bilinir kılmıştır. Bizler kendi bilinirliğimizde Hakk'ın Kendisini bilecek olma yönüyle tecellisi olarak Hakk'ın yine halk esmasıyla Kendisini bilişinin zuhuruyuzdur. Bilen ve bilinen tevhitliği kesret ve vahdet birlikteliğidir.

4- Din gününün sahibidir

Din günün yani halk ve halkın zuhurunun sahibi Hak'tır. Bu sahiplik sıfatıyla zuhur edişidir ki zatın sıfatına tecellisidir. Hak, halk elbisesiyle şahadet âleminde şahit olunurluğa çıktığından yine Kendisidir. Hak zahirdi, yine Hak zahir olmaktadır lakin bu zahirlilik halkiyetiyle birlikte bizlik zevkiyle gerçekleşmektedir. Bizler, Hakk'ın halkiyeti olarak tecelli edişiyiz ve Hakk'ın zahirliğinde mevcut kıldığı tevhit anlayışıdır. Kendisini bilecek, sevecek, zikredecek, seyredecek oluşuna mekânız.

5- Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz

Ancak Sana kulluk ederiz çünkü kul da kulluk edilecek olan da, kulluğun mekânı da Sensin. Varlık Senin sıfatlarına tecelli edişinle sıfatlarını var edişindir ve senin zuhurundur. Gören, seven, zikreden, bilen, muhabbet eden olma yönüyle tecellin olan bizler görülen, sevilen, bilinen, zikredilen, keşfedilen, muhabbet edilen olmaklığına muhatabız. Biz senin Kendine yaptığın seyrin içinde ayna mesafesindeyiz. Varlığımız, varlığımız olma sıfatıyla zuhur edişindir, irademiz Kendine muhabbetin olan kulluğun gereğidir.

6- Bizi dosdoğru yola hidayet eyle

Dembir

Bizi yani Kendi zahirliğinde var kıldığın anlayışı tevhit üzerine eyleyip Kendini bilişin içinde daim eyle. Bizler, seni zikreden olarak var oluşumuz gereğince kendimizde ve cümle sıfatlarında Seni zikrederek yaratılış gayemiz üzerine olalım, Cemal seyrine dalalım. Anlayışımızı tevhit üzerine olmaktan ikiliğe düşürmemeye gayretimizi daim eyle. Her nereye baksak görülenin Kendin oluşu gerçekliğinde muhabbetinden ayırma. Varımız Kendi zahirliğinde gerçekleşen varlık olup seninle gerçek sensiz yalan oluruz.

7- Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil

Kendisine, Kendini bilmeye nimet verip Kendine zikredip sevmene dâhil ettiğin tecellilerinden, huzuru Hak'ta bulunanlardan eyle. Bu yol, bizi seninle kılan ve her anı seni keşifle tevhit neşesi içinde olunan yoldur, bizim bu yolda kalma gayretimizi arttır. Senin zuhura gelişin olan anlayışın yine Senin zahirliğini sahiplenip ilahlık iddiasında bulunması gerçekleşemeyecek bir zannı var etmeye çalışması olup küfürdür ki bizi bu küfre düşenlerden değil Seninle Seni Kendi zahirliğinde yaşayanlardan eyle.

Makam-ı Cem ül Cem

1- Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Hak ve halkiyetinin tevhitliğinde Kendisini zikreden Allah'ı zikir, her yüzde bir yüzü zikretmekle mümkündür. Hak ve halk bir olup Hakk'ın zahir ve batın boyutlarında giyindiği esma olmaktan çok daha fazlasıyla gerçeklik üzerine, her hali ile Kendisini ilandır. Zahirken de Hak, batınken de Hak olduğundan hak ve halk demek farklı boyutlarıyla yine Hakk'ı zikirdir. Hak hiçbir zaman zahir ya da batın olmamıştır, hep Hak'tır, hep zahirdir.

2- Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur

Bu sebeple Hamd âlem olan tecellisinde, Rab olan tecelli edişiyile Kendisini bilinir ve görülür kılan Hakk'adır. Hak, evvel, ahir, zahir ve batın oluşuyla Kendiliği olarak Kendisinde, Kendisine zuhurdadır. Hak, zatından zatına sıfatlanırken gizli hazine olmaklığını zuhura getirip Kendisini seyirdedir. Hamd eden de edilen de evveliyile, ahiriyile, zahiriyile ve batınıyla hep Kendisidir. Asla ikilik var olmamış, Hak kendisine muhabbededir.

3- O Rahman ve Rahimdir

O Rahman ve Rahimdir yani Hak ve halk birlikte aynı değer olup tecelli eden ve edilen tevhitliğidir. Tecelli ve tecelli edilen aynı değer olduğundan tecelliye tecelli eden denirse tevhit olur. İşte burası tevhit yeri olup ikiliğin kalmadığı yerdir. Hak, her an bir şan alıştır ki bu şan alışta, şan alan da şan alış da kendisidir. Varlık varlığıyla zahiri olup zahir olan varlık dahi Kendisidir.

4- Din gününün sahibidir

Zatından zatına sıfatlanarak Kendisinde Kendisini zuhura getiren Hak, zuhurun sahibidir. Sahibi olduğu zuhurda dilediği gibi tecelli ederek tecellisi de Kendisindedir. Hak, fiiline tecelli ederek fiilini var ettiğinden ve fiil de kendisi olduğundan varlığa varlığıyla çıkmaktadır ki bu çıkış asla ikilik değil Kendisini görülür kılıp kendisini seyridir. Kayıt, elbise olmaklık kayıydı lakin elbise de giyenle birlikte görülür olduğundan kayıt da kalmamıştır.

5- *Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz*

Ancak sana kulluk ederiz çünkü sen ve biz, tevhit etmek kulluk olduğundan bu kullukta tevhit olduk ve Kendini zuhura getirişin olduğumuz gerçekliğinde bilen ve bilinen cemi gerçekleşti. Zatın ve sıfatın fiil olan varlığında cem olup varlığı var ederek Kendini gördüğün görünürlük var oldu. İşte bizler bu görünürlük ve bilinirlikte kendiliksiz olarak seni görüp bilerek sana kul olmayıp kul olmağımızı yaşarız. İkiliğin tevhit olduğu yerde ikilik dâhi tevhitir çünkü her şey Kendi tevhitliğinde bir bilinirliğini vücutlandırmıştır.

6- *Bizi dosdoğru yola hidayet eyle*

Bizi, Kendi tevhitliğinde tevhitliğini yani kesret ve vahdetin birliğini zikredenler eyle. Kesret ile vahdet iki olmayıp kesret kesretliğine zuhurun, vahdet vahdetliğine zuhurun olup her ikisi de tevhitliğinde zuhurundur. Sen, Kendinde şan alırken Kendini zikredişinle yine Kendinde zahir ettiğin Kendiliğinle, Kendi varlığını zahir ederek muhabbettesin. Bizi bu muhabbet üzerine kesret ve vahdet ceminde nefis ve ruh aynılığında kıl, bizi tevhit neşesi olan Kendi sevgin ve neşen üzerine tut. Hidayetin Kendini zikredişindir, bizi Kendini zikredişinle var et.

7- *Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil*

Ey, Kendini zikredişinle tecelli ettiğin kullarınla tecellide olan Hak! Her ne görülüyorsa görülen, her ne görüyorsa gören, her ne işitiliyorsa işitilen ve işiten Hak, evveli olmayıp sonu da olmayan, zaman ve Mekân ile gerçekleşen ve yaşam dediğimiz Kendini muhabbet edişin nimetini bahşeden Hak! Bizi Kendine seçip Kendinle ziynetleyip güzelleştirdiğin tecellilerinden eyle. Nimeti zayı edip güzelliği kendisiyle zikrederek tevhitliğin içinde zannî bir şirke düşenlerden eyleme! Evvel, ahir, zahir, batın idrake beyan olup her an, olduğu gibi olan Hak! Bizi Kendine muhabbet eyle! Hu...

İşte Fatıha, yoklukla yaklaşıp bulunduğumuz yerden idrak etmeye başlarsak, bizi kendisiyle var eden bir suredir. Fatıha bizi tevhit eri yapıp kendi varlığımızı tevhit ederek gerçeğe ulaştırarak tevhide yaşatan suredir. Her ayeti tevhit gerçekliği olup her ayet tevhit gerçekliğinde zevk edilmelidir. Aksi halde Fatıha'yı okumak düz bir yazıyı okumaktan öteye gidemez.

Dembir: Hiçbir varlığa durup dururken isim verilmemiştir. Esmâ, müsemmaye delalettir yani isim isimlenenin sıfatıdır. Fatıha ise birçok isimle isimlenmiştir; Ümmü'l-Kitap (Kitabın anası), Ümmü'l-Kur'an, Seb'ul-Mesânî (tekrarlanan yedi), el-Hamd (konuşma dilinde Elham) ve namazda okunması sebebiyle bir ismi de "es-Salât" dır. Bu isimlerle Fatıha'nın hangi özelliklerine dikkat çekilmektedir efendim?

Özkan Günal:

Bu sorunun cevabı İmam Ali efendimizin,

Bil ki tüm semavî kitapların esrarı Kur'an'da toplanmıştır, Kur'an'ın tüm esrarı Fatıha'dadır, Fatıha'nın tüm esrarı Besmelededir, Bismelenin tüm esrarı Ba harfindedir. Ba harfinin altındaki nokta benim.

Dembir

beyanında verilmiştir. Kitabın anası denilmesi Fatiha'nın tüm Kur'an'ı kerimi içeriyor oluşudur çünkü Kur'an, Cenab-ı Allah'ın Kendisini, yaratmış olduklarından anlatışıdır. Oysa Fatiha, Allah'ın Kendisini yine Kendisi üzerinden anlatışı olup insanda Kendisini işitecek kulak, görececek göz, muhatap olacak idrak ve dil oluşturan suredir. Fatiha okunmadan Rabbe muhataplık gerçekleşmeyeceğinden Kur'an okuyup Rabbi işitmek ve görmek mümkün değildir. Tüm Kur'an, yaratan ve yaratılan muhabbeti olduğundan Fatiha'nın tafsilatıdır.

Tekrarlanan yedi denilmesi, Fatiha'nın yedi ayet oluşuyla işaret edilen tevhit seyri sülûkünde her ayet bir tevhidî gerçekliğe işaret ederken her birisinin de bu gerçeklik üzerinden ele alındığında yaşanacağındandır. Sürekli tekrarlanıyor çünkü âşıklar maşuk Allah'a ancak bu yedi kapıdan geçince ulaşabileceklerinden ve yolun talep eden herkese açık olmasındandır. Niyazi sultanın,

***Kavseyn'e erişince varır gelir gemiler,
Ev-ednâ'nın bahrına hergiz gemi salınmaz.
O deryaya dalmağa can terkin urmak gerek,
Cânına kıymayınca o deryaya dalınmaz.***

diyerek buyurduğu dizeler bize bu hakikati işaret etmektedir. Zikirle başlayan üç fena ve üç beka makamlarını yani yediyi zevken idrak eden âşık, Kavseyn denilerek işaret edilen tevhide erince yedi içerisinde zevk arayarak maşukla yine yedi üzerinden muhabbet ederler. İşte bu muhabbet maşukla vuslat olup candan geçmeyle gerçekleşir. Bu yolu Cenab-ı Resulullah açmış olup kendi yolunda kendi yolculuğunu Fatiha ile sırlayıp sunmuştur.

El- hamd oluşu, hamdın insan olmanın şükrü oluşundan gelmektedir. Fatiha suresinde 2. ayet olarak,

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur

denilerek ifade edilen gerçeklik de budur. Allah hamd ederek varlığıyla biz olarak zuhura gelirken bizim hamdımız varlığın zahirliğinde Allah'a şehadettir. Allah'ın hamdı var olmak olurken bizim hamdımız yok olmaktır. Neml suresi 93 ayeti kerimde,

Ve şöyle de: Hamd, Allah'a mahsustur. O, ayetlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız. Rabbin, yaptıklarınızdan habersiz değildir

denilerek de bu gerçek beyan edilir. İşte hamd Allah'a mahsustur çünkü Allah birdir ve yaratan Allah'tır, yaratmasıyla yaratılmışlıkta yarattığı ile tecelli eden Allah'tır. Fatiha'yı yaşamadan bizim için Allah'ta yokluk olan hamdı yapmak mümkün değildir.

Es- Salat oluşu ise salatın namaz, namazın ise Allah'la muhabbet oluşundandır. İnsan namaz kılarken Rabbin kendisini hamd edişine "Varlık senin varın, ben senin zikrinim. Yokluğum Kendini ilanındır ya Rab! Sen varsın ben yokum, varlık bizlikle zuhurdadır" demektedir ki işte bu Allah ile muhabbet olup, namaz içerisinde,

- ***Suphanallah:*** Allah noksanlardan uzaktır, kemâl sıfatlarla sıfatlanmıştır.
- ***Elhamdülillah:*** Hamd Allah'adır.
- ***Allah'u Ekber:*** Allah en büyüktür.

- **Semi Allah'ı limen hamideh:** Allah kendine hamd edeni iştir.
- **Rabbena lekelhamd:** Rabbimiz, hamd sanadır.
- **Sübhanerabbıyelazim:** Büyük olan Rabbim her türlü kusurdan uzaktır.
- **Sübhanerabbıyel a'la:** Yüce olan Rabbim her türlü kusurdan uzaktır.

şeklinde yapılmaktadır. İşte tüm bu muhabbet Fatıha olmadan gerçekleşmeyeceği için namazda Fatıha okunması ve Fatıha'nın Es-Salat ismi alması bu sebeptendir.

Dembir: Fatıha'da altıncı ayet olarak geçen ve bizleri iletmesini niyaz ettiğimiz "dosdoğru yol" istikameti olan yol demektir.

Yedinci ayette de bu yoldaki kimselerin Hak katından rızıklandırılan mutlu kimseler olduğu belirtilmektedir. Bize istikameti olan yol kavramını biraz açabilir misiniz efendim?

Özkan Günal:

Dosdoğru yolu anlayabilmek için doğruluk kavramına kendimize göre değil Hakk'a göre bakmak gerekir çünkü doğruluk sana, bana, ona göre değişiyorsa anlamını kaybeder. Değişmeyen ve değiştirilemeyen tek doğru Hakk'a göredir. Hakk'a göre olan doğru yol ise Fatıha suresinde 6-7 ayetlerde,

Bizi dosdoğru yola hidayet eyle. Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil

denilerek beyan edilmektedir. Öncelikle dosdoğru yola girebilmek için bize hidayet edilmesi gerekir ki Cenab-ı Allah, Şura suresi 13 ayeti kerimesinde,

Müşrikleri kendisine çağırdığın şey onlara ağır geldi. Allah dilediğini kendine seçer ve gönülden yöneleni kendine iletir

diyerek bunu ifade etmektedir. Hidayet olan, Hakk'ı Hak, batılı batıl olarak görüp doğru yola dâhil edilmek ve batıl yoldan uzaklaşıp tevhide iman etmek samimiyetimiz neticesinde seçilmişliktir. Bu gerçeklik Bakara suresi 213 ayetinde,

Allah, dilediğini doğru yola hidayet eder, iletir

denilerek vurgulanır. Teğabün suresi 11 ayeti kerimde,

Kim Allah'a inanırsa, Allah onun kalbini hidayete erdirir

denilerek de Allah'ın kendisine seçmesinin ona olan inancımıza bağlı olduğu beyan edilirken, Bakara suresi 218 ayeti kerimede,

Şüphesiz iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda cihad edenler; işte onlar, Allah'ın rahmetini umabilirler. Allah bağışlayandır, esirgeyendir

denilerek de tasdiklenmektedir. Bize öğretilenler ve yüklenen doğrultusunda oluşan kendi bildiklerimiz ışığında batıla olan inancımız ve batıl üzerine sürdürdüğümüz yaşamdan geçip Hakk'a yönelmeyle iman etmeliyiz. Mevcut biliş ve alışkanlıklar üzerine inşa edilmiş şirk yaşantımızı terk ile hicret edip, eskiye dönmeme ve nefs-i emmare ile cihad etmeye başladığımızda bize de Allah'ın hidayeti ulaşır. İşte bu hidayet neticesinde bizlere dosdoğru yol olan, Ali İmran suresi 103 ayetinde,

Dembir

Hep birlikte Allah'ın ipine sınımsız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani sizler birbirinize düşmanlar idiniz de o, kalplerinizi birleştirmişti. İşte onun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz de o sizi oradan kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle apaçık bildiriyor ki doğru yola eresiniz.

buyurarak işaret ettiği Allah'ın ipi olan, Yunus suresi 62-64 ayetlerde,

Haberiniz olsun ki, Allah'ın velileri için hiçbir korku yoktur. Onlar mahzun da olacak değildir. Dünya hayatında da ahiret hayatında da onlar için nice müjde vardır. Allah'ın sözlerinde asla bir değişme yoktur. İşte bu en büyük kurtuluştur

diyerek işaret ettiği Mürşid-i Kâmile tâbiliktir ki Cenab-ı Allah Araf suresi 181 ayetinde,

Yarattığımız ümmetten öyle erler de vardır ki, onlar Hakk'a iletiler ve Hak ile hüküm verirler

buyurarak tasdik etmektedir. Allah'ın ipi olan Mürşid-i Kâmile tutunmak, Fetih suresi 10 ayeti kerimde,

Sana biat edenler ancak Allah'a biat etmiş olurlar. Allah'ın eli onların ellerinin üzerindedir. Verdiği sözden dönen kendi aleyhine dönmüş olur. Allah'a verdiği sözü yerine getirene, Allah büyük bir mükâfat verecektir

denilerek anlatılmaktadır. Hud suresi 112 ayeti kerimede Cenab-ı Allah,

O hâlde, emrolunduğun gibi dosdoğru ol!

emrini vererek, hidayet eli olup biat edilmesi gerek Mürşid-i Kamile teslimiyetle dosdoğru yol olan tevhide girilmesi gerektiğini farz kılmaktadır. Tevhit, Hakk'ın katında tek doğru yoldur. Ali İmran suresi 19 ayeti kerimede,

Şüphesiz Allah katında din İslâm'dır. Kitap verilmiş olanlar, kendilerine ilim geldikten sonra sırf, aralarındaki ihtiras ve aşırılık yüzünden ayrılığa düştüler. Kim Allah'ın ayetlerini inkâr ederse, bilsin ki Allah hesabı çok çabuk görendir

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. Allah katında tek dinin İslam ve İslam'ın tevhit dini oluşu bizlere doğru yolu işaret etmektedir. İslam tevhitir ve tevhit Allah'tan başka ilah olmadığını dil ile söylemek değil Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olmaktır ki iman şهادettir, şهادet yoksa iman değildir. Cenab-ı Allah, Ali İmran suresi 19 ayeti kerimesinde bu gerçeği,

Allah, gerçekten Kendisinden başka İlah olmadığına şahitlik etti; melekler ve ilim sahipleri de O'ndan başka İlah olmadığına adaletle şahitlik ettiler. Aziz ve Hâkim olan O'ndan başka İlah yoktur

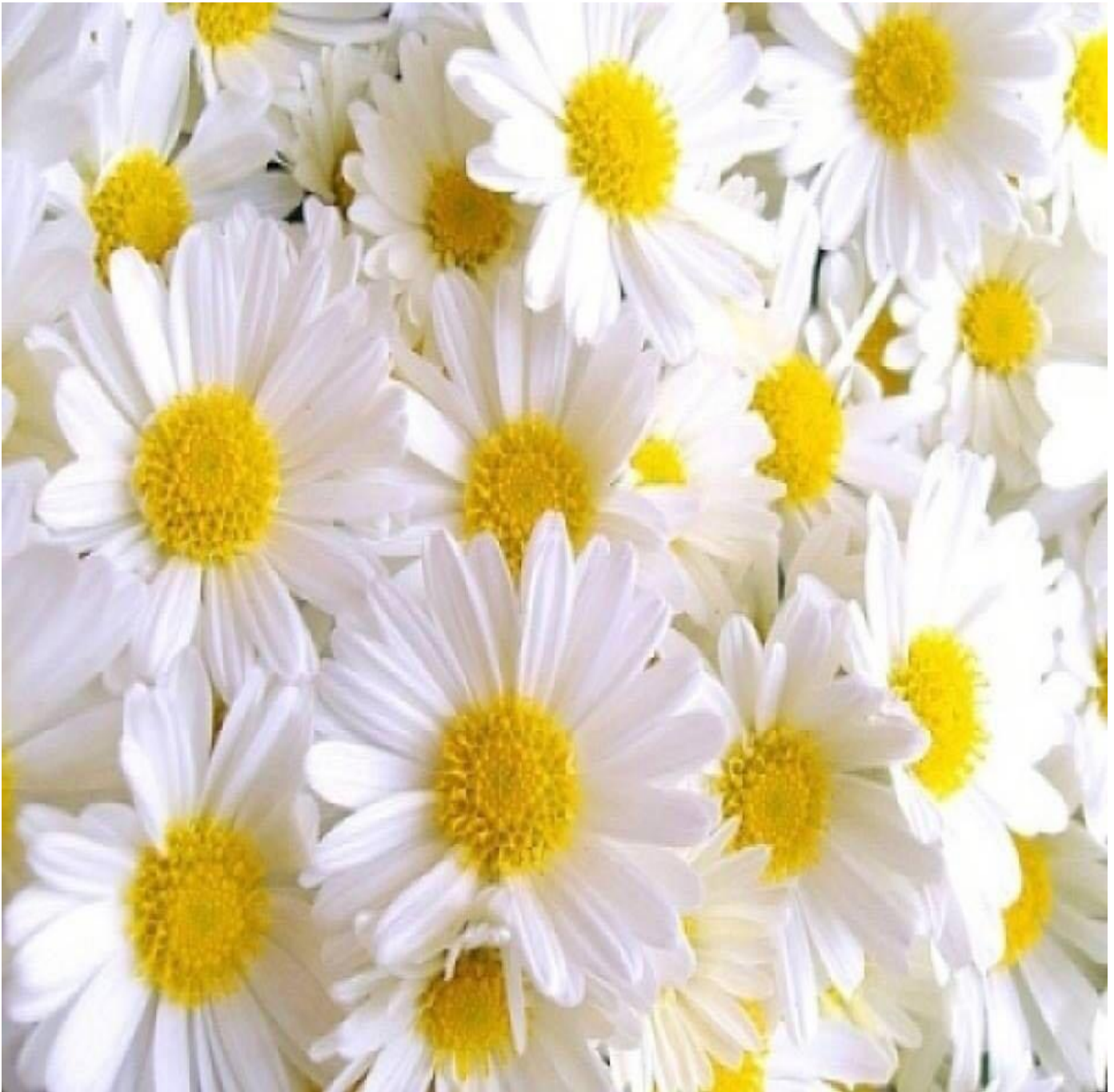
buyurarak beyan etmektedir. Cenab-ı Allah'ın, kendisinden başka ilah olmadığını kendisini şahit tutarak ilan etmesi tevhidin bu gerçekliğe ermek olduğuna en büyük delildir. İşte şهادet imandır ve iman işittiğimizi yani Allah'tan başka ilah olmadığını görmektir. Görüş, bilişe tâbî olduğundan biliş tevhit üzerine değişmedikçe görüş değişmeyecektir.

Bu sebeple Allah bizi tevhit eri, görüşü, bilişi Hakk'a tâbî olan Kendi tecelligahına davet ederek hidayet edip, bizi dosdoğru yola sevk etmiş olur davete icabet edersek. Niyazi sultan bu hakikat için,

*Hüda davet eder elhamdülillah
Bu can dosta gider elhamdülillah
Hakikat şehrine çün rihlet oldu
Gönül durmaz iver e elhamdülillah*

demektedir. İşte, Mürşid-i Kâmile biat ile girilen dosdoğru yol olan tevhit yoluna girdiğimizde bizler Fatiha'yı yaşamaya başlarız ki maksudu Allah'ın "Kulum" dediği olup Gönüller sulatani efendimin söylemiyle "Tahsil-i Kemâl seyr-i Cemal" yapıp yaratılış gayemize ulaşmış olup gaye doğrultusunda yaşayanlar olalım. Hu

Dembir: Teşekkür ederiz efendim.

Sizden Gelenler

Hidayet Kapısı

Küçükken, bir Fatiha okuyan bütün Kur'an'ı okumuş sayılır denirdi. Bir sure ile bütün sureleri okumuş olmak ne kolaydı. Meğer söz doğruymuş da anladığımızın hükmü yokmuş. Fatiha, Kur'an'ın ilk suresi; başlangıç, insana, insan-ı kâmile açılan kapı. İnsan, Allah'ın muhatabı, "Sırrım", "Gönlüne sığdım" dediği. O kapıdan girdin mi artık gönül şehrinde; kendi özünü tanıdığın, Rabbini bildiğin, görme, işitme, zikir, fikir nimetleriyle.

*"Marifet gerektir varmaya
Er gerektir sırra dalmaya
Bahri ummanlara varmaya
Tanı kendini bul özünü
Hakk'a döndür sen yüzünü."*

Kapının bir tarafı zifiri karanlıktı, cehalet karanlığı, göremiyorduk. Dilimizde sağa sola çarpan içi boş sözler, her hecesi bize zulüm. Takır tukur seslerden, uğultudan başka bir şey yoktu işittiğimiz. Nereden geldik, nereye gidiyorduk hiçbir fikrimiz de yoktu. "Güzel şahtan bize bir dolu geldi" Allah ikram sahibiydi. O ana kadar yaşadığı her an benlik giyinerek aslından uzaklaşmış, kendini ve bu âlemi ayrı bilen kör bir anlayışla, Hak ve Hakikatten uzaklaşmış, delalet içindeyken biz, kendine seçtiklerinin, nimet verdiklerinin yolunu, gönlünün kapısını işaret etti. Ve yüce gönlüyle tenezzül edip kapısını araladı.

*"Güzelsin Cananım hem de çok güzel
Varınla var diye tüm âlem güzel
Seni anlatan söz seni gören göz
İşiten kulağım seven kalp güzel."*

O dilemese nereden göreceksin? Bir ışık sızıyor ki, karanlığa alışan gözlerimiz onun şavkından başka bir şey göremedi. Pür nur. Nereden geldiğini biliyorsun. Bir nefes hayat için bir ömür beklesen orda, değer, öyle güzel. Kapı açılınca rahmetinden, her zerremize nuru doğdu Güzeller Şahının. Yer gök bir nur, öyle güzel.

"Şu âleme nur doğdu, La ilahe illallah!"

nidası kapladı her yanı. "Cümle görünen benim, gel beri" dedi. Maşukun hoş sesiyle aşk doldu kabımıza kulaklarımızdan. Hak sözü kendine çektikçe çekiyor. Gayrı ne bileceksin? Bildiklerin hayal imiş... Şehre doğru yolun var, yol çetin ama maksudun belli.

*"Cemaline niyet ettik seherde,
Sırlar açılıyor başladı uruç."*

"Himmet" diyoruz, "Hizmet" diyor. "Bildirdiğimle yaşa, dilinden Eyvallahı eksik etme, vahdet şehrinde lütfedilen nimetlerin şükürünü yap, kendini görme, gayrıyı zikretme, cümle işlerde Rahim olanı gör." Allah Eyvallah. Aşk ile... Ayrılık yokmuş meğer gayrı düşmüşüz gayrılarla yaşadıkça. Cümle işlerde şehrin sahibini bilersen ne gam ne keder kalır. Bilinmek isteyen, kendini bilecek görüşü iki elinin arasında yoğuruyor. Bu nimete layık hizmet gerek. Haydi, yol yüce, daim gayret gerek, mülkün sahibini aşk ile zikretmek gerek. Ve içeride, coşkuyla söylenen kendine davet eden o hoş seda,

“Gelin canlar gelin Allah diyelim, Masiva tozunu kalpten silelim.”

Kaybolduğumuz o karanlık olmalıydı masiva. Kalplerimize işleyen bu karanlık ancak O'nun nuruyla hükümsüz kalabilirdi, Allah diye diye. “Himmet” diyoruz,” Hizmet” diyor. “Bileni, göreni, işiteni, söyleyeni, isteyen, hayat ve kudret sahibini, cümlesini zahire getireni; cümle görünürlükte görünen şehrin sahibini bil, Rahman olanı zikret.” Allah Eyvallah. Aşk ile... Bu zikre, bütünlüğe dâhil olmak, “Rabbini bilecek” olma özelliğiyle yaratılmış olmak ne büyük nimet! Haydi, yol yüce, bu nimete daim gayret gerek, mülkün sahibini aşk ile zikretmek gerek. Bir taraftan,

*“Hep erenler Hu ile kaldırdılar can perdesini,
Açtılar gözlerin anda yana yana Hu deyu”*

zevki, neşesi iştiliyordu. Taşındığımız bu can mı perde olmuştu bu güzelliğe? “Ben” deyişimiz mi perdeydi muradı ilahiye? Bu perde yanıp kül olmalıydı sevgiliyle cemal cemale kalmak için.

Ey Gönül şehrinin Maliki, talibiz. Lütfeyle bilişelim, Cemaline niyet ettik, İllallah'ın zevkiyle huzuruna varalım, “Allah” deyu “Hu” deyu.

*“Aşka tutulanlar acı çekermiş
Cilveyi rabbani böyle istemiş
Âşık neylesin böyle yüz göstermiş
Medet senden ya Resulullah
Medet senden ya Habibullah”*

Efendimizi, meydanımızı buldurması Allah'ın bize hidayetidir. Ne aradığımızı bilmeden, içine düştüğümüz kör kuyuya ipini uzatıp bize sunduğu bu değer O'nun İkramı. Allah, Zül Celali Vel İkram. Celalini ve İkramını, yani Cemalini bir zikrediyor. Cemalimi mi istiyorsun, o halde bu yoldan yürüyeceksin, diyor. Nasıl yürüneceğini de gösteriyor. Bildiriyor ki bu âleme “Tahsili Kemal, seyri Cemal” için gelmişiz. Kendisini göreceğiz gözü oluşturmak için hikmet dolu tecelliler sunuyor. Mâlik-ül Mülk, cümle yarattığında Kendini muhabbet ediyor. İbret ve hikmet nazarıyla bakan idrakleri nakış nakış işliyor.

“Her birinden geçer iken ileri, Emrolundu Ya Muhammed gel beri.”

İki elinin arasında, Celalinde Cemalini aratarak, Muhammedi irfaniyeti oluşturuyor. “Bir değere ulaşmak yetmez” diyor gönüller sultanı Efendimiz, “önemli olan onu muhafaza etmektir” buyuruyor. Meydana dâhil olmuş olmak yetmiyor ki Dosta doğru, dosdoğru, yoldan, bildirilenden sapmadan acizlikle, itidal üzere sabır sebat kanaatle yürüyerek nimetlerini ziynet eyleyene “Kulum” diyor, “İnsan” diyor; eski anlayışıyla yaşamaya devam edip delalete düşene, yoldan sapıp nasibi zayi edene değil. Talip olmak yetmiyor ki “Talep edeni çok, Hak edeni az olmuş” buyuruluyor. Bu kapı Yâre giden yola açılıyor. Başı da, ortası da, sonu da O olan yol. Mesele “Daim” bu yolda olabilmektir. Çünkü “Hepsinden iyicesi bir gönüle girmekmiş.”

Ey Gönül şehrinin Sahibi, bizi bize bırakma, gönül şehriden ayırma, hidayet kapında aşkından aşk nasip eyle. Aşkınla, muhabbetinle, Cemalinle nimetlendirdiklerinin yolunda gayretimizi daim eyle. Hu

*“Kaldır perdeyi aç özünü
Halil'e ne olur göster yüzünü
Koma perde uyandır gözünü
Aşk olsun dost olana
Aşk olsun dost kalana”*

Mehmet-Eda Yörüger

Sırrı Sırrım Olursa

“Bütün ilimlerin özü Kuran’ da, Kuran’ın özü Fatiha’ da, Fatiha’nın özü Besmelede, Bismelenin özü Ba’da, ve onunda özü altındaki noktada”

diyen İmam Ali Efendimiz

“O nokta da benim”

diyor. Bir gün muhabbette Kuran’ın kâinatta mevcut olan tüm ilimleri kapsayıp kapsamadığı geçmişti. Bu beyandan hareketle Kuran’ın ak kâğıda yazılı olan kısmı Mushaf’ın içinde; geometri, matematik, tıp, fizik, biyoloji, kimya, anatomi, astronomi, psikoloji vb tüm ilimlerin en ince ayrıntısına kadar yazması gerekliydi. Dünyanın yaşı hesaplandığında daha da kıyametin ne zaman kopacağı belli değilken hele “Bilim insanların denizler hakkındaki bilgilerinin gökyüzü bilgisi yanında neredeyse sıfır kaldığı” beyanı göz önüne alındığında, maddenin derinlikleri, atom-atom altı parçacıkları derken, keşifler birbiri ardını kovalarken, Allah’ı anlatmada denizler mürekkep, ağaçlar kalem olsa yazılmakla bitmeyeceği ayeti kerimede beyan olunmuşken, sınırsız bir varlığı nasıl sınırlandırabilir siziz? Akıl hep kayıt, sınır istiyor kendine!

“Allah kabından taştı bu âlem halk oldu”

derken gönüller sultanı Efendi Babam, sonrasında devam ediyor,

*İki yaratmadım kendiliğimdir
Yaratılma denen halkiyetimdir.
Cümle görülenler fiillerimdir
Eşya şehadette esma giyişim*

*Kün emrime beli demekte âlem
Zerreden Kürreye zuhur ederim
Yaşamın her anı ayrı şendeyim
Bütünden kendimi tesbih edişim*

diyor Sultanım. Yaşam denen Allah’ın kendini muhabbet edişi. Allah kendisini beyan ederken şanına yaraşır şekilde yine Allah’ça beyan etmekte. Sır içinde sır, onun içinde sır, sırlamış kendini, kırk bohçaya sarmış. Her bir açılışında bir başka güzelliği zuhura gelmektedir. Bakalım şimdi, Her zerreden zikreden benim beyanı var mı Kuran’da? Var. Nereye dönerseniz benim veçhim oradadır beyanı var mı? Var? Şimdi kâinata döndürelim yüzümüzü. Bu beyanla baktığında tek bir zerre var mı O’nu zikretmeyen? Burada da Allah kendini zikretmiyor, varlığına ait bir iz yok diyebilir misin? Diyemezsin. Eksik noksan gören benim nakıs bakışım olur ancak. Talibin, ister kendini hakikatini aramak için yola çıksın ister kâinat düğümünü çözmek için yola çıksın, gerçeklerle yüzyüze kalındığında bulduğu aynı şey olacaktır. “Biz sana tekrar eden yediği ve Kurani verdik” diyor Allah. Denizden alınan bir kova suyu keşfettiğinde denizi keşfetmiş olacağımız gibi.

Sıdkı sadakatle, imanını ikrar bilme gayretiyle, diz çöküp, boyun bükten talip için henüz yolculuk yeni başlamakta. Seyri sülûk yolculuğu esfelden alaya yapılan yolculuk, idrak yolculuğu, yedi meratibi ilahiye üzerine kurulmuş. Kâinatta nokta kadar yer kaplamakla birlikte ummana mekân olan, yere göğe sığmayanı gönlüne sığdıran Mürşid-i Kâmil’in hidayet elini sımsıkı tutunca cemel cennetine doğru seyri sefer başladı...

*Gir kâmil gönlüne cennet dilersen
"Fedhulî" buyurdu Kur'an içinde*

*Ol humâpervâz'ın sayesinde dur
Nâil-i refâh bul irfân içinde*

*"Men raâni" çün buyurdu ol Resûl
Gör ne cevher var bu sadef içinde*

*Oku ezber "İlm-i Ledün" dersini
Hikmet tulû etsin vicdân içinde*

*Hakikat mürşide eyle intisâb
Bulasın dermânı derdîn içinde*

*Mürşide bende ol Hakk'ı seversen
"Fettebiûni" dedi Kur'an içinde*

*"Seb'â'i mesân" dersidir Tevhîd
Fâtiha okundu mushaf içinde*

*Sözlerime kulak tutan âşıklar
Arif olur onlar akrân içinde*

*FEHMÎ sana ilm-i "Hikmet" vehbîdir
Berurur irfân gönlün içinde*

diyor Hasan Fehmi Hz. Hak erenlerinin lütfu ile bizleri de nasiptar ettikleri yolunu bildirdikleri cemalet yolculuğu hep aynı iz üzerinde devam etmekte. Bulanlar bu izi takip ederek vardıkları yere siz de takip edin aynı güzelliği görmemeniz mümkün değil derken, rabitasını mih gibi gönlüne çakan, meratibini “Nasrettin Hoca'nın sakızı gibi” gözünün önünden ayırmayan aşığın vardığı yer pek tabiki de davet olunan yer olacaktır. Onlar bize; yürüdükleri yola, yaşadıkları zevklere ait bir kapı aralamasalar mı nasıl bilecektik?

İnsanın sırrı olanın kendini yine insanda sırladığını, kâinat kitabının ilmi ledünle ancak okunabileceğini, yaratılmışlığın O'nun zahirliği olduğunu, Kuranın sırrı ilahinin tümünü kapsadığını, küçük âlem ve büyük âlem diye anlatılanın aynı şeyin iki farklı yüzü olduğunu, bildirilenin tecellisine ulaştığımızda bildirenle kucaklaşmış olunacağını nereden bilecektik.

Hamd u senalar olsun bildirene, hamd u senalar olsun bildirilene. Rabbim kendine layık etsin, sevdikleriyle hemdem eylesin. Azmimizi gayretimizi ziyade eylesin. Aşk u niyazlarımızla

Ali-Nisa Yalvaç

Ya Uzaksındır Ya Yakın

Bir yol var Allah'a ulaştıracak, bir de yol var Ondan uzaklaştıracak. Başka da bir yol yok sanırım. O zaman, nedir ulaşılacak olan doğru yol? Doğru yoldan, Allah'a ulaştıracak yol olmasını anlıyoruz. Ama bir de, Allah'tan uzaklaştıran bir yol var. Şöyle de düşünebiliriz. İnsan bir yere yakınlaşıyorsa, önce oradan uzaklaştığını fark etmiş demektir. Yani bu talep, bu farkındalığın alametidir.

Peki, insan nasıl uzaklaşır Allah'tan? Elest Bezminde Allah'a verdiği sözü unutarak diyebiliriz. Nasıl yani? Varlığında farkında olmadan kendi ilahlığını ilan ederek! Rabbini unutup "Benim" demeye başlayarak. Kendini sevip önemseyip çevrenden de aynı sevgi ve ilgiyi bekleyerek. Her şeyin kendi etrafında döndüğünü zannederek yani zandan ibaret bir ömür yaşayarak! Aslında içi Allah'la dopdolu olan şu yaşamı kendi anlayışından ibaret sanıp ruhsuzlaştırarak! Her an "Benim Allah" diyen yaratıcıya sırt dönerek.

Ama durum böylece sürüp giderken bir şeyler de yolunda gitmemeye başlar. İnsanın içinde kontrolsüzce büyüyen bir boşluk oluşur zamanla. Ve yeri hiçbir şeyle dolmayan boşluk. Tatmin etmeyen alışverişler, insanın ruhuna dokunmayan arkadaşlıklar, iyi hissetmek için gidilen mekânlar, yapılan her şey, o boşluğu daha da genişletmekten başka hiçbir şeye yaramaz. İnsana var olma nedenini sorgulatan deli sorular geliverir.

Tam da böylesi zamanlarda Allah, eğer nasipte varsa, lütfuyla tutar kulunun elinden ve "Gel! Bana verdiğin sözü unutmuştun, şimdi yeniden ve daha sağlam bir şekilde tazeleyelim bu sözü" der bir Mürşid-i Kamil'in örtüsünden. İşte o zaman her şey ama her şey değişmeye başlar. Yani fikrim, görüşüm, sevişim, farkındalığım, halim değişir. Yaşamımın merkezinde sadece Allah kalır. Ama bunu Mürşidimle, Efendimle yapmıştır Allah. Bu yüzden artık her neyi seviyorsam, işitiyorsam, görüyorsam, söylüyorsam, alıyorsam, veriyorsam Efendim, yani Rabbim ile gerçekleşiyordur. Efendim, Hak'tır, güzeldir. Kendisine benzenilecek olan yoldur, Maksut'tur. Gaye O'dur.

Şimdi o zaman, yolu ve gayesi gerçekten Allah olanın, yani Sevdiğinin Cemaline varmak olanın, gayrı mabutları olabilir mi? İnsanın her zerresi Sevdiğiyile olmak ister. Akli gayrıyı fikretmez, gözü gayrıyı görmez, dili gayrıyı zikretmez, kalbi gayrıya yönelmez olur. İşte o zaman Yunus Sultan gibi,

*"Sırat kıldan incedir
Kılıçtan keskincedir
Varıp anın üstüne
Evler yapasım gelir"*

deriz. Düşülecek gayya kuyuları, artık geride kalmıştır, insan sevdiğiyile Cemal Cemaledir, yani cennettedir; cehennem geride kalmıştır. Öyleymişler böyleymişler hükmünü yitirmiş, insan Aşkla tanışınca zarafete

bürünmüştür. Sevenin sevdiğine vardığı yoldur bu yol ve menzili de ahirette değil, yaşamın tam da içerisinde alınır.

Rahmetullah Babam, "Ne mutlu Dost olana, ne mutlu Dost kalana" diyor. İnşallah bizler de her daim Dost'a Dost olup Dost kalabilenlerden, Cemal cennetini yaşayabilenlerden, sıratı müstakim üzere kalanlardan oluruz himmetiyle. Hü erenler.

Erdem-Nihan Erol

**Mevlit kandiliyle geçtik bu deme
Hakikat görüldü aydık gerçeğe
Regaiple girdik Hak bahçesine
Çok şükür toprağa ekilenleriz.**

**Miracın aslıyla Hakk'a yüceldik
Nurlandı gönlümüz Cemal seyrettik
Gayrı ilah yoktur şهادet ettik
Berat kandiline erenlerdeniz.**

**Ölmeden ölümün nihayetinde
Yeniden doğumun güzelliğinde
Sıfatların Hakka yönelmesiyle
Her yüzde Mevla'nın secdesindeyiz.**

**Halk yüzünden Hak'la muhabbet edip
Halkla muhabbette Hakk'ı işitip
Secdede Hak ile halkı birleyip
Kadir gecesini zevk edenleriz.**

**Şirkinden arınan gönül eridir
Âdem'e varana insan denilir
Ruh desek nefis desek ikisi de bir
Tenzihi Teşbihi cem edenleriz.**

**Kadir olan Hakk'ın bilinmekliğı
Her an şan alışı varlık sebebi
Vücudu sıfatı giydik fiili
Çıkıp bu âleme görülenleriz.**

**Halil'dir Fakir'in gönlüne giren
Kulaktan işiten dilden söyleyen
Esmâ elbisedir kördür bilmeyen
Elbiseden Hakkı sevenlerdeniz.**

**Ariflere esrar-ı Huda'dan haberim var
Âşıklara dildar-ı bekadan haberim var**

**Ey firkat odunda yanuban bağı göyünen
Gel kim yarene dürlü devadan haberim var**

**Gel uyar isen sözlerime tut kulağın kim
Can bahş edici nefh-i nidadan haberim var**

**Âdem yüzü ol yüze mukabil dedi Ahmed
Bu sözde olan remz ü imadan haberim var**

**Gir mekteb-i irfana oku Âdemin ilmin
Âlimlere bu ilm-i künadan haberim var**

**Veçhinde yedi fatiha ayatı yazılmış
Âdemdeki ayat-ı Hüdadan haberim var**

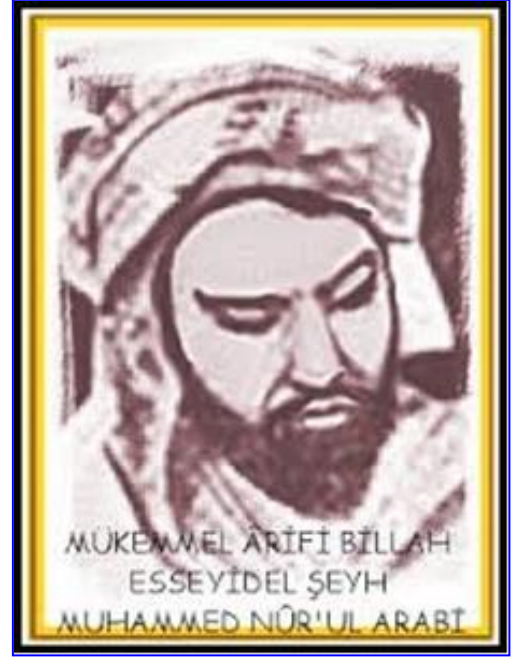
**Âdemde bulup vasf-ı ilahiye Niyazi
Ol mecma'-ı evsaf-ı 'âmâdan haberim var**

Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri

MÜRŞİD-İ KÂMİL

Bismillahirrahmanirrahim

O Mürşid-i Kâmil ki; “beka ba'del fena” ile meydana çıkan olmakla, kesrette vahdet üzere haşrolur. Kıyamet-i Kübra, küçük kıyamet olan kendi vücudundan ve beşerî varlığı olan nefsanîyetinden, makam-ı cemde helâk üzere Hak ile Hak olup, kendi varlığından fena bulmuştur. İlahi tecelli sebebiyle, inanç kaydından geçip, cümle amalini şeriat-ı Muhammedi'ye bağlar. Ve hükmü yerine getirmiş olduğundan, vücudunda hâkim olup, sırat-ı müstakim üzere, öyle sırat ki, Tevhid-i cemi zattır, geçip dar-ı cennette yani Kurbu nevafile kendi nefesine vasıldır.

Nefsi ile Rabbine arif olmakla cemül cem makamında Hakk'ın zuhuru görünür. Yani Hadid Suresi 3. Ayet,

“O evvel, ahir, zahir ve batındır. O her şeyi bilir.”

Makam-ı ahadiyette kendini tamamen yok edip, tâbi olma yoluyla mazhar-ı Muhammediye ile zuhur eden ve bütün ilmullahı kendinde toplayan Mürşit'tir. Yoksa her gördüğün külahlıyı Mürşid tutma! Henüz kendisi irşat olmayan seni nasıl irşat edebilir? Olanaksızdır. Mürşid şöyle gerektir ki; “Ölmeden evvel ölüünüz” sırrına ermelidir. Bu sırta ermeyen, henüz hayvanî hayattadır. Kalpleri ve basiretleri zulmet perdesiyle bağlıdır. Onun için bu gurupta ilahî muhabbet yoktur. Yalnız yiyip içmek ve dünya lezzetleriyle meşgul olmaktır. Muhabbet-i ilahiye ise kalbi uyanık, basireti açık olanlara göredir. Nitekim diğer tarikler esma ile uğraşmış, varyetleri ile menzilleri geçtik davasındadırlar.

Yani “La ilahe illallah”, “Allah”, “Hu”, “Hak”, “Kayyum”, “Kahhar” Bilmezler ki hakikatte esma, aynı müsemmadır.

“La ilahe illallah” Tevhid-i ef'ale işaretir.

“Allah” Tevhid-i sıfata işaretir.

“Hu” Tevhid-i zata işaretir.

“Hak” makam-ı cem,

“Hay” Hazretül cem,

“Kayyum” Cemül cem,

“Kahhar” Ahadiyet ül ceme işaretir.

Makamat-ı Tevhid bunlardır. Bu yedi makama “Beka ba'del fena” ile mütehakkık olmadıkça kâmil olamazlar. Nerede kaldı ki Mürşid olsun! Mürşid şöyle olmalı ki; zevk-i Muhammedi'den almakla ölüleri diriltmek marifeti ve kulu diriltmenin Hakk'a nispeti ancak zevk ile olur.

Ol kimse ki, İsa gibi ölüleri diriltmez veyahut Üzeyir gibi ölüyken dirilmez, zevken dirilmenin keyfiyetini bilemez. Zira keyfiyeti zevk ile bilinir. Yani nasıl olduğu tatmakla bilinir. Tarifler ancak tasavvur yani anlamayı getirir. Tasavvur, anlamak hakikatin idrakinde kâfi değildir. Zira keyfiyet bilinmez, ancak zevk ve vicdan ile bilinir. Nitekim bal lezzeti tarifile bilinmez, tadı ancak yemekle bilinir.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Birinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Büyüklerden birine gönderdiğim mektubun sureti.

Hamd Allah'a, Allah'ın selamı bütün seçtiği kullarına, Efendimiz Muhammed'e ve onun kuşatıcı ilmine, Cem' ve fark'ı havi haline varis olan seçkin ashabına ve aline olsun. Sonra bütün mertebeleriyle selam, mükâfatlarla aziz, Şeyh Mustafa ismiyle müsemma temizlik ve vefa ile vasıflanmış kardeşimin, hali ve zevki ile tatlılanmış güzel mektubunu aldım. Allah için kardeşimden bir mektup geldi, manası sır gelini, lafzı da onun peçesi. Öyle bir hazine ki cem'-ü fark'ı ve ikinci farkı cem'eder, Öğülmüş, doğru bir mektup.

Ben de cevap olarak birkaç söz yazmak istiyorum ama ne mümkün. Zira irfanının etrafı ma'murdur. Onun irfanı bir bulut gibidir. Yağdıran bir bulut ki kalbleri diriltiyor, hitabının tadı kulakları okşuyor. Fakat ben yine de sevgimden dolayı cevaba cür'et ettim. Sevap almak ve Kalbimdekini size açmak üzere örtülü olandan perdeleri kaldırmak istedim.

Bundan sonra fakir der ki, ilimler denizinin erbabı dört kısımdır. Nasıl ki zahir denizi de bilenlerce dört kısımdır. Zira insanlardan kimi denizi görmemiş sadece işitmiş, kimi uzaktan görmüş, kimi sahilden görmüş, kimi de içine girebilmiştir. Birinci insan, denizi ömründe pek az hatırlar. İkincisi, günlerinin pek azında hatırlar. Üçüncüsü vakitlerinin yarısında denizi görür ve hatırlar. Dördüncüsü ise denizi hiç unutmaz ve unutamaz. Çünkü gözü devamlı olarak ona bakmakta, kalbi de ebediyen onu anmaktadır.

Birincisi iman sahiplerine benzer. İkincisi ihsan sahiplerine, üçüncüsü yakın sahiplerine, dördüncüsü keşf ve ayan sahiplerine benzer.

Birincisi ancak işittiğini ve öğrendiğini yahut kitaplardan okuduğunu söyler. İkincisi, kalbine nadiren gelen varidat la ondan bahseder. Üçüncüsü, bir takım insanlardır ki lisanları varidat-ı İlahiyye ve Maarif-i Rabbaniyye ile doludur. Bildiklerinden ziyade ilham edildiklerini söylerler. Çünkü onların kalbleri, fehimlerin kablaları, ilimlerin kaynaklarıdır. Maarif-i İlahiyye kalblerinden dillerine akar. Onlar ilahi mevhibeleri söylemeden duramazlar. Onlar irfan bahçelerinin bülbülleri, Süleyman'ın Esrar hüdhüdleridir. Dördüncüleri öyle insanlardır ki bildiklerinden dilleri tutulmuştur. Ruhlarının zevklerinden ötürü bildiklerini söyleyemezler. Onlar daima muhatap olanların zevklerine göre konuşurlar. Çünkü onların zevkleri, kendilerinden aşağı olanlar şöyle dursun, ekseri ariflerin zevkine de uymaz. Salih insanların iyi zanlarında ehlullah kabul edilenler dahi onları duysa katline hücum ederler. Nasıl ki Cüneyd de Mansur'un katline hücum etmişti. Celalü'ddin Rumi Hazretleri demiştir ki, *“Eğer Mansur benim keşfettiğim sırları duysaydı vallahi benim katlime sür'at ederdi.”*

Bu esrar, ihata edilemeyecek kadar geniştir. Ulum ve maarif öğrenilemeyecek kadar çoktur. İnsan alıcı, kabiliyetlidir, Allah hadidir' İnsana çalışmaktan başka bir şey yoktur. Meclisinizde zikir ve tevhid nurunu alanlara, tecrid ve tefrid (ayırma ve birleme) yolunun salıklarına selamlar. Halkın en fakiri, fakrın hadimi Bursa'da sakin Şeyh Muhammed Mısri.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Fatiha...

- ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ﴿٢﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 ﴿٣﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ﴿٤﴾ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ
 ﴿٥﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ
 ﴿٦﴾ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ
 ﴿٧﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

- 1- Bismillahirrahmanirrahim.
- 2- Elhamdü lillâhi rabbil'alemin
- 3- Errahmânir'rahim
- 4- Mâliki yevmiddin
- 5- İyyâke na'budü ve iyyâke neste'în
- 6- İhdinessırâtel müstakîm
- 7- Sırâtellezine en'amte aleyhim ğayrılmağdûbi aleyhim ve leddâllîn

- 1- Rahman ve Rahîm olan Allah'ın ismiyle.
- 2- Hamd o âlemlerin Rabbi,
- 3- O Rahman ve Rahim,
- 4- O, din gününün maliki Allah'ın.
- 5- Ancak sana ederiz kulluğu, ibadeti ve ancak senden dileriz yardımı, inayeti.
- 6- Hidayet eyle bizi doğru yola,
- 7- O kendilerine nimet verdiği mutlu kimselerin yoluna; o gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil.

Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bâkî Hz

Birdir O, birliğine şüphe yoktur ama bu birliği göremeyen bu birlik demine eremeyen gerçeği yanlış söyleyenleri çoktur. Tevhit nedir birliktir. O birliğe ermektir. Ezanın sonunda da tevhide davet var “Lailaheillallah” ile bitiyor. Allah’tan başkasının olmadığı yere buyurun diyor. Ona kıyam, ona rükû, ona secde edelim diyor. Gelin Allah’tan başkasının olmadığı yere bu camiye bu ceme ve bu namazı kılın diyor. Kıyamıyla tecellide rükûsuyla tecellide, secdesiyle tecellide olanla tanışın demek istiyor ama ne dediğinden haberi yok, ne yaptığından da haberi yok. O tecellide olana kıyam, rükû, sücut ettirmiyor hayalde olana döndürüyor beni oraya gidince. Bakara suresi 110 ayeti kerimde bu hakikat,

Siz namazı hakkıyla kılmaya bakın ve zekâtı verin!

denilerek anlatılıyor. Namaz kıyam, rükû, sücut etmek mi yani kıyamda olanı tanımak, rükûda olanı tanımak, secde de olanı tanımak demektir.

Kıyamda olan kimidir? Sensin ya rabbi. Rükûda olan kimdir? Sensin ya rabbi. Secde de olan kimdir? Sensin ya rabbi.

Bu idrak oluşunca sen namazda değil misin? İşte Kur’an, Mearic suresi 23 ayetinde mealen,

Siz daim salat üzere olun

diyor. Daim namaz. Zamanı mekânı mescidi yok! Kâinatta kılınır o namaz. Resulullah “Rabbim bana bu âlemi ibadet hane yaptı” derken bunu anlatıyor işte. Bu uyanıklık içerisinde, bu şuurla, bu idrakle bu sevgi ve bu muhabbetle hem kendi varlığına nazar et bu varlığın kıyamında, rükûnda, sücudunda mevcut olanı hem de şu eşyada mevcut olanı bulduğun zaman Allah’ın zatı,

Şehit Allah’u enne hu la ilahe illa hu, Allah şahadet etti Kendisinden başka ilah yoktur

ayetinin sırrı açılır. O zaman orada gördüğün kim olur? Allah olur. İşittiğin kim olur? Allah olur. Gören görülen ol kendisi olur. O zaman Allah ile buluşmak görüşmek ötelere ötesinde değil. İşte anı daime erdin.

“Ne maziyim ne istikbal anı daimin pervanesiyim.”

Ne demek istiyor Hz Niyazi burada, anı daimin pervanesiyim diyor. Anı daimin pervanesi olmak o demde o anda tecellide ve zuhurda olanın muhabbetçisi, aşığı, sevdalısı olmak demektir. Ötelere ötesinde hayal bir Allah’a gayip bir Allah’a secde etmek akıl baliğ olmadık çocukların işidir. Onu yapa yapa belki gerçeğini bulurlar. Ama hakikat meydanlarında mutlak olana secde yapılmıştır.

“Daim zikrediyor bizim kalbimiz.”

Bu idrak zikridir lafzı zikir değil, tefekkür zikrinden bahsediyor. Görüşün de zikir olur, işitmen de zikir olur, muhabbetin de zikir olur, düşüncen de zikir olur. Neden zikir olur? Çünkü muhabbetin, aşkın sevdan hep Hak olur da ondan.

“Zikri hakla meşgul ola yana yana ta kül ola her kim diler makbul ola bu tevhide boyanmak gerek.”

Mevlana çıkmış Konya sokaklarında bağıyor,

“Bu kavga, bu döğüş neden, bu senlik benlik neden hepimiz tek bir cevherden hâsıl olmadık mı? Hepimizin özü bir değil mi? Bu ikilikten vaz geç, dön özüne, dön gerçeğe, özündeki sırrı yaradılışındaki hikmeti oku, hikmet kitabıdır senin kitabın, göreceksin ki birbirine kızanlar bile birbirleriyle sevişmeye başlayacak. Neden? Çünkü sen sen olmayacaksın ben ben olmayacağım”

Bu sözleri anlamak kemâlat ister. Yine saçma sapan, abuk sabuk konuşuyor dediler Mevlana bunları söylerken. Meczup oldu bu dediler. İkilikte kaldığımız müddetçe dava güderiz, gerçeklerden çok uzak yaşarız. İşte bu ikilikten birliğe, birlik demine bağla özünü.

“Çağla derviş Yunus çağla sen özünü Hakk’a bağla, Ağlar isen kendi başına ağla elden vefa yoğa benzer”

Özünü Hakk’a bağla diyor Hak; zatının tecelli ettiği yere verilen isimdir. Nerede Allah’ın zatı tecellide?

İnsan-ı Kâmilde.

Yunus diyor ki sen özünü Taptuğa bağla, İnsan-ı Kamile bağla ki özünün sırrı sana da açılsın, sen de Hak olasın. Çünkü Taptuk Emre’de zat tecelli etmiş. Efaliyle, sıfatıyla, zatıyla tecelli etmiş Taptuk Emre’dan. Yunus diyor ki

“Senden tecelli ettiği gibi bu fakirden de tecelli ettir”

diyor. Ama özünü bağlayabilirsen tecelli eder. Bir şeyin tecelli etmesi için zuhura çıkması için istediğinin tevhidini yapmış olman lazım. Çünkü tevhit olduğu yerde tecelli edecek. Tevhit olmadığı yerde tecelli etmez. Görüşünü, işitişini, konuşmanı, düşünmeni, tutmanı, yürümeni ne ile tevhit ettiysen o tecelli edecek. Onun için *“Buyurun tecelliye”* demiyor, *“Buyurun tevhide”* diyor. Önce tevhidini sonra tevhit olduğu yerden tecellisi anda hazırız zaten.

“Kime erdi tecelliden nasip, kiminin maksudu andan içeri.”

Kime erdi tecelliden nasip yani; kim bir Mürşid-i Kâmilden o tecelli cihetiyle muhabbet duydu, nasip aldı ona bir sır açıldı. Var mı bunun heveslisi, talibi, aşığı diyor. Beni de tecellisine erdir deyip gözyaşı dökten var mı diyor. Varsa mesele yok diyor. Çünkü kâmil bunun için var zaten.

“Sanma zahit savum salat hac zekât ile biter işin İnsan-ı kâmil olmaya lazım olan irfan imiş”

İrfaniyet kâmil yapar. Zahitlik, mollalık kâmil yapmaz. Mektebi irfaniyete,

“Bekle maarif kapısını yüz göstere irfan sana”

Maarif; marifetullah kapısını bekle yüz göstere irfaniyet sana diyor. İşte o irfaniyetle tanıştığın zaman o mektebi irfaniyete eğitildiğimiz zaman bu gerçeklerle yüz yüze kalırız. O zaman gören Allah görünen Allah olur. Hu...

İmam Caferi Sadık Efendimiz

İmam Sadık Efendimizin vücut güneşi, annesi Ümmü Ferve'nin kucağında Hicri 83. yılın Rebiyülevvel ayının 17 sinde Medine'de doğdu. Hz. Muhammed Bakır oğlunun doğumuna çok sevindi. Annesi, Muhammed bin Ebubekir'in torunlarındandı. Muhammed bin Ebubekir, Hz. Ali'nin ashabından idi. Hz. Ali her zaman onun Hakk'ında şöyle buyururdu, "*Muhammed benim ahlaki ve manevi oğlumdur*". Muhammed bin Ebubekir'in annesi, pak bir kadın olan ve Hz. Zehra'ya sürekli hizmet etmekten iftihar duyan Esmâ binti-i Umeys'dir. İmam Sadık annesi Hakk'ında şöyle buyurmuştur. "*Annem; takvalı, imanlı ve iyi işlerle uğraşan bir kadındı.*"

İmam Cafer, Hz. Seccad'ın şehadeti sırasında 15 yaşında, babasının şehadeti sırasında ise 35 yaşındaydı. İmam Hüseyin'in şehadetinden sonra devletin halka karşı yaptığı zalimce uygulamalar, halkın devlete karşı düşmanlık beslemesine ve çeşitli kıyamlara yol açtı. Böylece Beni Ümeyye hükümetinde sarsılmalar, meydana geldi ve bu durum Abbasilerin hükümeti ele geçirmelerini kolaylaştırdı. Bu iki gücün çatışmaları sırasındaki durgunluk döneminde, yok edilmeye çalışılan tevhit fikrinin yeniden yayılması için büyük fırsat doğmuştu. İmam Sadık, Muhammedi irfâniyetiyle İslami ilimleri tüm dünyaya ulaşacak şekilde yaymayı başardı. İnsanların davranışlarının, onların insani ahlaklarının aynası olduğunu ve herkesin hareket ve davranışlarıyla tanınacağını biliyoruz. Kalbindekileri hareketleriyle dışarı yansıtmadan belli ettirmeyen kimseler çok azdır. İnsanın gönlündekiler tıpkı aynı anda dışarıdaki lambayı aydınlatan bir elektrik düğmesi gibidir. İmam Sadık tıpkı öteki İmamlar gibi, hayatının tümü gerçek İslam'dan derslerle doludur. Ve onun kendisi, İslami davranış ve ahlakın en açık örneği sayılırdı. Tüm beşeri toplumlar arasında, fikir, düşünce, ahlak, davranış ve diğer tüm açılardan birbirine çok benzeyen baba ve oğul olamaz ama Resulullah ve o Hazretin vasilerinin hepsi bir çizgide, bir tek hedefe doğru, bir fikir ve bakış açısıyla kutsal görevlerini yerine getiriyorlardı. Onların ahlak, davranış ve sözlerinde ihtilaf görmek imkânsızdı.

Onun dört bin öğrencisi arasında hatta birisinin bile onun ahlak ve tarzında bir eksiklik, ya da, zayıf bir nokta bulamaması İmam Sadık'ın değeri ve fazileti Hakk'ında yeterlidir. Yemesi, dinlenmesi, konuşması ve başkalarına davranışı ile Müslümanlara tam bir örnek olan İmam, ashabına karşı da tıpkı kendi evlatları gibi davranırdı. Züht ve takva, insanoğlunun değerinin ölçüsüdür. Onun için Kur'an, takvalılardan başka herkesi eşit biliyor. İmam Sadık cediti Hz. Ali gibi takvası ile herkesi şaşırıyordu. İmam dışarı çıktığında, yeni, temiz ve pahalı elbise giyer, iyi cins atlara binerdi. Cahillerden bazıları bu işin takva ve zühde aykırı olduğunu zannettiklerinden, ileri giderek itiraz ediyorlar ama cevabı duyulanda kendilerinden utanıyorlardı.

İnsanın yaşantısında meydana gelen sorunlar ve olaylar, insanın kudret ve İman derecesini belirler. İmam Sadık'ın yaşantısında önüne çıkan sorunlar ve İmam'ın o sorunlar karşısındaki mukavemeti, onun kişiliğinin göstergesidir. Ona ne kadar kötü sözler söyleyerek eziyet verseler de O, tahammül ederek nasihatlerde

bulunur, dili asla başkasına ve kötü söz söylemek için hareket etmezdi. Şekerani, gizli yerlerde kötü işler yapan bir gençti. Resulullah onu kölelikten azat ettiği için, halk onu, Peygambere bağlı bilirdi. Bir gün Mansur'un Beyt-ül maldan para dağıttığını duyunca ondan biraz para almak için oraya gitti. Ama orada kimseyi tanımadığından bir şey alması mümkün değildi. Bu arada gözü İmam Sadık'a takıldı. Koşarak O'na yetişti. Hazretten kendisine aracı olmasını ve halifenin malından bir pay almasını istedi. Hazret onun bu isteğini kabul ederek, onun payını alıp getirdi ve paraları getirip ona verdikten sonra şöyle dedi,

"Kim iyi iş yaparsa iyidir, ama eğer bize bağlı olan sen, yaparsan daha iyidir. Kim kötü iş yaparsa kötüdür, ama eğer bize bağlı olan sen, yaparsan daha kötüdür." İmam bunu söyleyerek uzaklaştı. Şekerani paraları aldıktan sonra düşünceye dalarak İmam'ın, yaptığı kötü işten haberi olduğunu ve bu sözü söylemekle onu bu işten alıkoymak istediğini anladı. Kötü işler yapan bu adam, İmam'ın bu uyarısından sonra, kendi kendine utanarak bundan sonra kötü işleri terk etme kararı aldı ve dediğini de yaptı.

İmam Cafer Sadık çeşitli dallarda öğrenci yetiştirmek için Medine'de İslami bir üniversite kurma kararı aldı. İlimi öylesine göz alıcı idi ki dünyanın dört bir yanındaki ilim adamlarını Medine'ye çekiyordu. İlime susamış olan yüzlerce genç, dünyanın her yerinden onun derslerine katılmak için Medine'ye akın ediyorlardı. O, bu okulda çeşitli ilim dallarında meşhur adamlar yetiştiriyordu. İmam Sadık'ın kültürel mektebi, insanları kendi alını yazılarında etkili gördüğünden, onlara şöyle söylerdi, **"Toplumunu oluşturan sizlersiniz, sizler kendinizi mutlu veya bedbaht kılar, ilerleme veya gerilemenizin temelini atabilirsiniz."** Yani ey halk! Sizler zalim hükümdarları tahtlarından indirip, zulmü kabul etmeyerek, hükümeti daha layık ve iyi kalpli insanlara devredebilirsiniz. Müslümanların Kur'an inançları olan bu düşünce ve ekolün yayılması, zamanın halifesi olan Mansur'a pahalıya mal olmuştu. O bu inancın önünü almak ve halkı, aydınlık, şuur ve hareket mektebi olan İmam Sadık'ın mektebinden ayırmak için, toplumda fesadı yaymağa çalıştı. Mansur kendi hedefini uygulamak ve cebriye inancını yayması için, bazı ilim adamları yetiştirmişti. Yani halkın inancını öyle bir duruma getirdiler ki, onlar fakirlik, yoksulluk, zillet ve zulümün hepsinin Allah'ın işi olduğuna, insanın bu işlerde müdahalesi olamayacağına, onu değiştiremeyeceğine inanmışlardı. Sonuçta isyan, ayaklanma ve inkılabın önü alınacak, halk zalim hükümdarların zulümlerine ve onların adamlarının yaptığı eziyetlere tahammül edecek ve itiraz yerine, şükreceklerdi. İmam Sadık'ın halka İslam kültürü ve akait adıyla öğretilen böylesine yanlış ve tehlikeli bir inancın yayılmasına göz yummayacağı belli idi. İmam Cafer bu tehlikeli ve sömürgeci inançla mücadele için bir üniversite kurmuştu. Kısa bir süre içerisinde İslam kültür ve akaidi dalında dört bin öğrenci yetiştirerek, satılmış âlimlerin tebliğlerini boşa çıkarmak için, onları halkın arasına gönderdi. Abbasiler Kербela şehitlerinin intikamı ve Emevi zulümleriyle mücadele bahanesiyle halkı çevrelerinde toplayıp, Ali'nin ailesini seven İranlılar ve Ebu Müslim Horasani'nin yardımıyla Emevileri ortadan kaldırdılar. Ama hilafeti, zamanın İmamı olan İmam Sadık'a verecekleri yerde, hükümete kendilerinin oturmalarına fazla şaşmamak gerekir. Emevilerin ortadan kaldırıldığı Hicri 132 yılından itibaren, iş başına gelen iki halife Saffah ve Mansur'un hükümetleri süresince, imamlara çeşitli eziyet ve baskılar yapıldı. İmam Sadık, Mansur devrinde şiddetli baskı altında idi. Hatta bazen halkın onunla temas kurması engelleniyordu. Bir gün Mansur İmam'a şöyle yazdı. **"Niçin başkalarının yaptığı gibi yanımızda yer almıyorsun?"** İmam Mansur'a;

"Dünya malından hiçbir şeyimiz yok ki senden korkalım. Senin de ahiret ve dine inancın yok ki sana ümit bağlayalım. Öyleyse niçin yanında olalım?" Şeklinde çok güzel bir cevap verdi. Başka bir gün Mansur, İmam Sadık'a şöyle yazdı, **"Geliniz ve bize nasihatlerde bulununuz."** İmam; **"Dünyayı sevene nasihat kar etmez ve ahireti seven ve ona inanan senin yanına gelmez"**

diyerek mektubu cevapladı. Mansur, İmam'ı kendisine yaklaştırmaya veya tehditle onu susturmaya çalıştı ise de bunda başarılı olamayınca onu şehit etme kararı aldı. Sonunda İmam Cafer Sadık, Hicri 148. yılın Recep ayının 15 inde zehirlenerek şehit edildi ve pak vücudu Medine de Bâki Mezarlığına defnedildi.

**Zatıyla hem zatını
Etti kendisi şuhut
Görülmedi âlemde
Ondan gayrı bir vücut**

**Aşkından zuhur etti
Aktı gönle muhabbet
Dendi cümle eşyada
Ol maşukunu seyret**

**Varım ki varındandır
Varlık denilen sıfat
Zuhuru kendindendir
Beyanı tevhidi Zat**

**Âşık olana bu hal
Maşukuna yol bulur
Haliyle hâllenen can
Kendisinden kaybolur**

**Ararsın ki bulunmaz
Ben dediğinden eser
Ondan gayrı bilinmez
Maşukumdur müesser**

**Sözü Halil'im söyler
O'dur gönlüne alan
Garip hep izin sürer
Sensin cana can olan**

**Âşıklara aşkı Hak bahşeylemiş
Vuslatın onlara ihsan eylemiş
Âşık olan bunda gördü uhrayı
"Mutu kable" sırrın mahrem eylemiş**

**Neş'e vermez zevk-i cennet aşığa
Ol cemal-i yâri seyran eylemiş
Cennetü'l-berzah'tan çıkan bir kişi
Cennetü'l-irfan'da evtan eylemiş**

**Gülzar-ı Tevhid'e dâhil olanlar
Hep sıfatın huri gilman eylemiş
Hak cehennem vermez hiçbir kuluna
Cahilin cehlini niran eylemiş**

**Fehmi girmez zahitler cennetine
Kendine irfanı cennet eylemiş**

ALINTI BÖLÜMÜ

Yaşadığım sevdalardan yüreğim de kalanları bir araya getirerek geçiriyorum zamanımı. Tek tek inceliyorum anıları, düşüncelerim de. Yıllar geçse de hala taze. Canımı yakanlar yakıyor yine, gülümsüyorum gülümsetenlerle. Beni ben eden değerler her biri, her birinin ayrı yeri.

Deryanın kokusuyla
Mest olmadıkça,
Deryaya sevdalanamaz,
Kendimizi deryaya
Adayamayız.

Kapalı gözlerine mühürledim kendimi. Aniden yaptığın iç çekişe katıyorum sevdamı. Soyutlanıp benliğinden, kendini bırakışındaki boşluğu dolduruyor sen ve ben kalmayınca.

☞ Edebin olmadığı yerde tahsil edilen ilim Allah'a isyankâr olur.

☞ Firavun Allah'ı bilmeyen değil, Allah'ı kendisine nispet edendir.

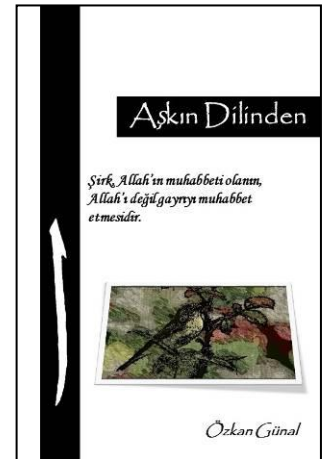
☞ Kiblesi dünya olanın, secdesi de dünyaya olur. Kiblende ne varsa ona secde edersin.

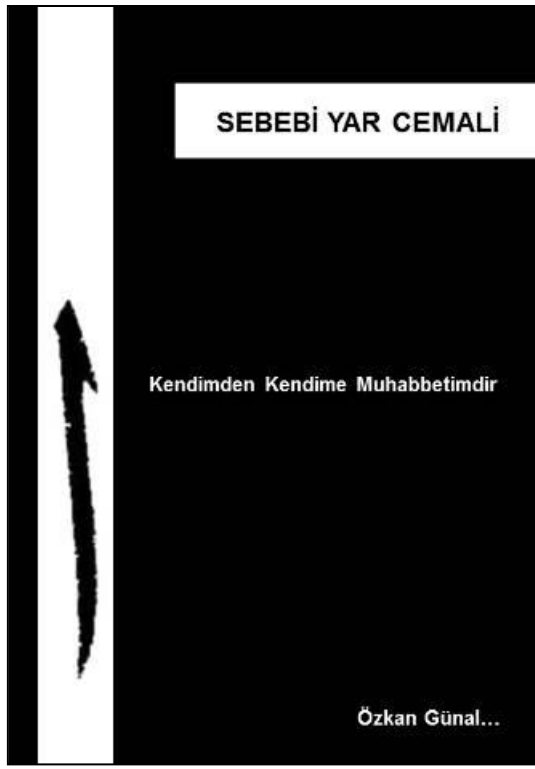
*Bir gül kokusunda kaybettim kendimi.
Kapattım gözlerimi renklerin çokluğuna, dalına, yaprağına.
Kokusuyla doldurdum içerimi kaybettim kendimi. Kaybettim Fakir'i,
gül kokusunda bir ettim kendimi, âlemi biz eyledim.*

Cemale layık hale
Gelebilmek için,
Celal kapısından
Geçerek,
Dünya sevgisinden
Arınmak lüzumludur.

Ey sevgili canan!
Kalp sana
Mekân olunca,
İçim dışımdan
Görülür oldu.
Bana bakan,
Sana hayran kalıyor.

*

Hak yoluna iman edenlerdeniz
Hakikat sırrını öğrenenleriz
Nefsi ruha secde ettirenleriz
Meydanın zevkiyle tevhit eriyiz.

Benden senden dahi cümle âlemden
Kendini zikreden muhabbet eden
Aşkı uyandırıp zahire gelen
Hakkın batımında tevhit eriyiz.

İştittiğimizi görür haldeyiz
Şehadet deminin neşesindeyiz
İdrak gözü ile Hak seyrindeyiz
Tecelli mekânı tevhit eriyiz.

Alican **Halil**'in Gönül evinden
Ayrılma hiçbir an sadakatinden
Güzel ahlak olsun senden görülen
İnsanlığa eren tevhit eriyiz.

*

Burası makamı Cem'dir.

Makamı cemin bir adı da, uluhiyyet makamı denilmesindeki sebep ise, her şeyin hüvviyeti kendisi olduğu içindir, o kadar ki, salikin dahi hüvüyeti kendisi olmuştur. Burada kurbu ferayiz makamı olan makamı vahdet sırrına erip, cümle oluşumda, cümle tecellide, Hakk'ı zahir, halkı batın bilir. Ne kendi halkiyetini, ne bu âlemin halkiyetini görebilir, her yerde Hakk'ı zahir ve mütecelli görür.

Mısri Niyazi Hz. bu hususu şöyle beyan etmiştir;
*Aç gözün bir etrafına bak her şey olup durur Hak
Haktan ayrı bir nesne yok gözsüzlere pünhan imiş.*

Hakk'ı Hakkel yakın idrakıyla, manadaki mutlak doğumu gerçekleştirmiş olur. Hazret burada şifre ile ne der?

Bugün Meryem ben oldum atasız İsa'yı doğurdum.

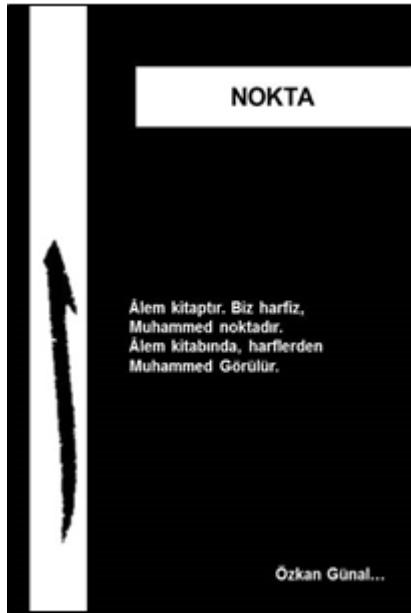
Gerçek Ruhullah burada tecelli eder. Buradaki Meryem, salik olup, doğan İsa ise gerçeklerdir. Yani, Hak ve Hakikattir. Bu doğumun gerçekleşmesi, salikin ikinci doğumu olup, bundan sonraki makamatlara, bu idrak ile devam edecektir. Özetle buraya kadar bahsedilenler, bir salikte tahakkuk etmeden şirkinden küfründen asla kurtulamaz. Ne demektir Cenabı Resulullah?

Derhe küfretmeyin çünkü Allah o Derh'dedir.

Salikin küfründen ve delaletinden kurtulabilmesi için özetle bildirilenlerin kendisinde tahakkuku gözlenir. Bu gözlemin yapıldığı makam, makamı cem olup, cümle halkın Hakta tevhit olduğu yerdir. Hz Pir ne der burası için?

*Efali efali Hakta, sıfatı sıfatı Hakta, cümle zevatı zatı Hakta tevhit
ile ne ben varım ne sen varsın, Hakikatte var olan ancak Allah'tır.*

*

BEN KARA DA VE AKTA'YIM

Kara geceyi temsil eder. Nasıl ki gece olup her yer kararınca dünya, eşya ve dahi kendimizi göremez oluruz, işte kara, eşya ve nefsimizi göremediğimiz vahdeti anlatır. Kendimizi var zannı ile gördüğümüz esfel boyutunda, tecelliyi kendimize sahiplenip o tecellide nefsimizi gördüğümüz, nefsimizi zikrettiğimiz için mahlûk olarak yaşıyorduk. Bu boyuttan dönüp, Hakikat meydanında Mürşid-i Kamil rehberliğinde varlık boyutundan yokluk boyutuna yaptığımız yolculuk neticesinde daha önce varlık sahibi gördüğümüz eşya ve nefsimizi o varlıkta zahir olan Hakk'a vardığımız için göremez oluruz. İşte, biz idrak cihetiyle Karaya vardık. Süleyman Çelebi Hz Mevlidi şerifte burasını şöyle anlatmaktadır.

*Susadım gayet harâretten katî sundular bir câm dolusu şerbeti
İçtim ânı oldu cismim nûra gark edemezdim kendimi nûrdan fark*

Vardığımız yer, ilk yaratılan Nur'dur. Yani, biz aslımıza dönmüş olduk. Orada biz kalmadı, nurda batınız, nur var nurdan gayrısı yoktur. Burası, tevhidin La ila he ille Allah boyutudur. Allah'tan gayrı ilahın kalmadığı Allah'ın ispatta, Zat tecellisinin olduğu idrak boyutudur. Ak ile bahsedilen ise, dünya ve nefsimizin görülür hale geldiği, sıfat ve fiil tecellisinin gerçekleştiği yerdir. Burada Nefsinden soyunan Âşık, nefsin ruha secde etmesi sonucu Hak ile yeniden doğum denilen kulluğa çıkar. Kuldand görülen Hak olur. Şahadet âlemine çıkan Hakk'ın kendisi olduğundan orada birliği bozmayan ikilik vardır. Her ne görüyor isek zatın sıfat tecellisi ile fiile gelmesidir. Tafsilata çıkan yine aynı nurdur. Burası tevhidin Muhammeden Resulallah boyutudur. Beyanda, kara ve ak tayım ibaresi Tevhidi anlatmaktadır. Maide suresi 120 Ayeti Kerimesinde Cenabı Allah şöyle buyurmaktadır:

Göklerin, yerin, onlarda bulunanların mülkü Allah'ındır. O, her şeye Kadir dir.

*

O devr ile geliptür enbiyâ mürsel merâtipce Gehi mümin zuhur eder gehi küffâr olur peydâ

(Allah âşıkları meratipçe devrederek gelmektedir. Kiminden mümin ispat olur, kiminden firavun olur.)

Aşk, ilahîdir ve tektir; âşıklar, aynı merkeze tâbi olarak aynı hâl ile hallenirler. Bu hal aşkın hâlidir. Denize yüzlerce insan aynı anda girer, hepsi aynı denizin suyuyla ıslanırlar ve hepsi aynı denizde bân olurlar.

Aşk tecelli ettiğinde bu tecellinin cezbisine kapılana âşık denir. Âşığın nazarında, âşık olduğu mâşûk, aslında âşktır. Aşk, tecellisi ile mâşûk, cezbesi ile âşktır.

Bu hallenme suret ve esma kaydını ortadan kaldırır, bân eder. Aşkın içerisinde ikilik olmaz. Aklın hükmü geçersiz kalır. Dünya, denize girenlerin elbiselerini kıyıda bıraktığı gibi geride kalır.

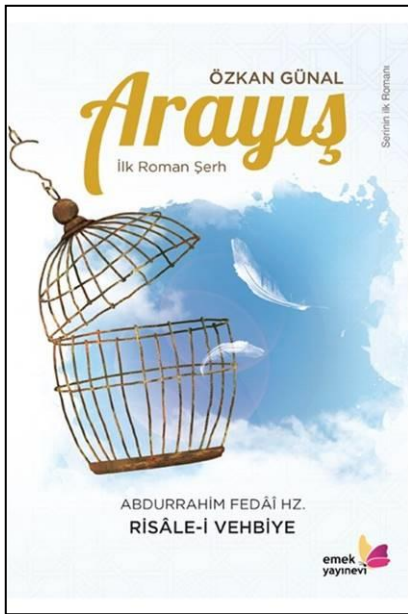
Onların gönüllerini birleştiren Allah'tır. Eğer sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin. Fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü o azizdir, hüküm ve hikmet sahibidir.

Gönül, ilahî aşkın toprak kabıdır ve ancak ilahî aşk ile hayat bulur. Gönül hayat bulduğunda, tek oluşundan dolayı tüm âşıklar ilahî aşkta birleşirler. Bu birleşme, Allah için olduğundan içerisinde aşk; dışında, menfaat, beklenti ve dünyalık hiçbir şey olmaz. Bu birleşmenin zâhir oluşu, aşk dışında mümkün değildir.

Âşık, aşk deryasında gönlünü sandal yapıp zikrullah ile yelkenini doldurarak cemâl-i yâre doğru yol alır. Cemâl seyrinde kendisinden geçer de hayranlık içerisinde kalır. İşte mâşûk, kendisine ulaşan ve bu yolda fazlalıklarını atan, bomboş kalan âşığını giyinir ve âşık olarak zuhura gelir. Artık âşık, mâşûkunu kendisinde görür ve sever. Aslında gören de, görülen de, seven de, sevilen de yine âşktır.

Sâlik, kendi zan varlığından arınmadıkça Hakk'a ulaşamayacaktır. Kendisine çalınan mayayı, Muhammet olan zikrullahla hizmet ile "ben" dediği egosunu zikretmeyi bırakması ilk şarttır. Allah'ı zikreden insan, egosunu zikredemez olur.

*

- Nasıldı babam ben gittikten sonra?
- Sağlık durumu iyi değildi. Sıkıntıları vardı, soluk almakta ve yürümekte zorlanmaya başlamıştı ama şikâyeti yoktu. Hiç şikâyet etmedi zaten hayatı boyunca. Ne yaşarsa yaşasın, şikâyet etmezdi, edeni de etmemesi gerektiği konusunda uyarırdı ona muhabbet ederek. Bir gün şöyle demişti birisine, “Allah, şikâyet edenleri sevmez. Şikâyet edenler bilmeden Allah’ın sevgisinden kendilerini uzaklaştırıyorlar.”
- Hatırlıyorum. Bir gün arkadaşlarımla Pazar günü buluşup gezmeyi planlamıştık. Pazar gününü ipe çekmiştim, o gün geldiğinde hava kapandı bir yağmur yağmıştı ama ne yağmur... Ben de nereden çıktı bu yağmur şimdi diye kızıp şikâyet etmiştim. Babam bunu işitince yanıma geldi “Oğlum, sen şimdi şikâyet ediyorsun ama bence etme, hoş gör. Yaşamın içindeki tüm oluşumlar Allah’ın muradıdır ve öyle olması en güzel olduğundandır. Şikâyet ederek Allah’ın takdirine karşı çıkmış oluyorsun. Mesela, senin istemediğin, yağdığı için şikâyet ettiğin yağmur için yağsın diye dua edenler var. Yağmur yağacak,

ürünler yeşerecek ki yediğimiz ekmeğin buğdayı büyüsün değil mi?” demişti. O bana hep güzel tarafını görmek gerektiğini aşlamış büyütürken.

- Oğlum, babam seni severdi ama bazı şeyleri senin kendin istemen gerekiyordu. İman yolunda kişinin kendi isteği olmalıdır. Zorlama olmaz.
- Evet, bunu anlatmıştı bir gün hatta şöyle demişti sohbet ederken “Hiçbir yerde bireysellik yoktur ancak iman boyutunda vardır. Herkes kendi imanını oluşturmalıdır. Ne benim için ne de başkası için değil, kendin için derviş olmalısın. Bakın ne diyor Hz Muhammed efendimiz, gözümün nuru dediği, bulunduğu ortama girince krallara bile kalkmayan ama onun için ayağa kalktığı kızı Hz Fatma validemize

*

***Pes geçip Mihraba ol hayrül enam
Enbiya ervahına oldu imam***

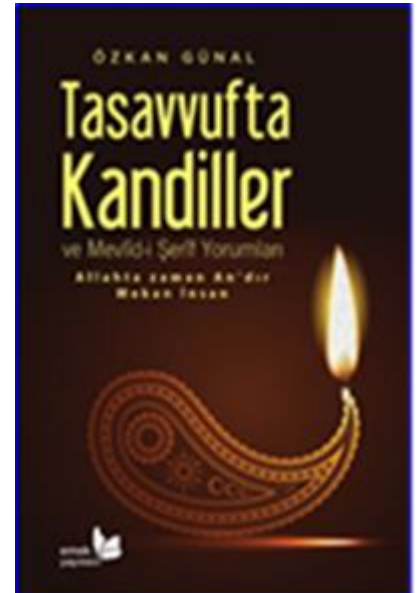
Talip burada şahadet zevkinde müminlik anlayışında, görmesini, işitmesini, zikrini, sevmesini, fikretmesini bu anlayışa tabi kılar. Gören görülen, zikreden zikredilen, söyleyen işiten, seven sevilen, bilen bilinen zahir olan Hak olmuştur.

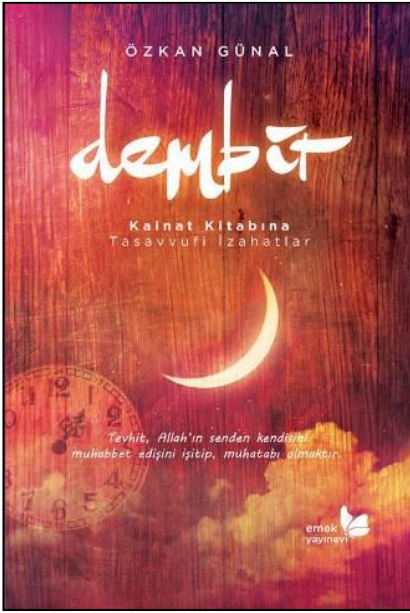
***İki rekât kıldı Aksa’da namaz
Öyle emretmiş idi ol bi niyaz***

Talibin sıfatlarını tabi kılığı müminlik anlayışıyla varlığının zahir olan yaşamsallığıyla ve batın olan şahadetini, muhabbetiyle ispat edişi tecelliye gelir. Zaten talibin var oluşunun arkasındaki yaratıcının talipten niyazı kendini değil beni ispat et niyazıydı. Bu niyazın dile gelişi kelâmen değil varlığımızın var oluşuydur. Hu.

Devamında Resulullah’a iki kap getirildi. Kabin birisinde şarap, diğerinde süt vardı. “Bunlardan hangisini istersen, al!” denildi. Resulullah efendimiz sütü seçti. Cebrail,

“Sen fitratı, yaratılış gayen üzerine olmayı seçtin, eğer şarabı, yaratılış gayenin aksini almış olsaydın, senden sonra ümmetin azardı. Sütü tercih etmekle sen de fitrata yöneltildin, ümmetin de fitrata yöneltildi. Şarap size haram kılındı!” dedi. Talibe gelen iki kap ve içinde iki farklı içecek, bunun birisi süt diğerinin şarap olması talibin bulunduğu yerde sırlara vakıf oluşunun kendisinde oluşturacağı iki farklı anlayışın var oluşudur.

*

Soru:

Hz Resulullah 'Nübüvvet hatmolunmuştur' buyuruyorlar ama Risalet için böyle bir hadisleri bulunmuyor, hatta 'Risalet'im ila nihayet devam edecektir' buyuruyorlar. Hz Resulullah'ın Risalet'i nedir ve bu gün nasıl devam etmektedir?

Cevap:

Risalet, bilinmek için yaratılmışlığa çıkan, bilinmek için kendisini zahir eden yaratıcıyı, zahir oluştaki yaratılmışlıktan bilmektir. Risalet, eserden müessiri seyran etmektir. Risalet, müzik aletinden aleti değil, o aletle müziği icra edeni işitmektir.

Risalet, Bakara suresi 115. Ayeti kerimede,

“Doğu da batı da Allah'ındır, her nereye dönerseniz Allah'ın veçhi oradadır, Allah vasidir.”

beyanı gereği muhatabımızın yaratıcı olmasıdır. Risalet, Niyazi sultanın:

“Arifin her nazarda gördüğü Hak imiş Her görüşte nice ihsan eylemiş”

beyanı gereği, gördüğümüz her eşyada ihsan almaktır. Risalet, Muhammed-i irfaniyettir. Risalet'in devam edişi, kesrette vahdeti yaşama zevkinin yani, tevhidin devamlılığıdır. Muhiddin Arabi Hz'nin vahdeti vücut beyanı, Risalet anlayışıyla âleme nazar kılmaktan gelir. Risalet, Küntü kenz sırrının kendisini muhabbet edişidir. Nübüvvetin hatmolunması yani, son bulması Cenabı Resulullah Efendimizin son peygamber olarak şeri ahkâmların tamamlanmış olmasındandır. Yani, bunu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz:

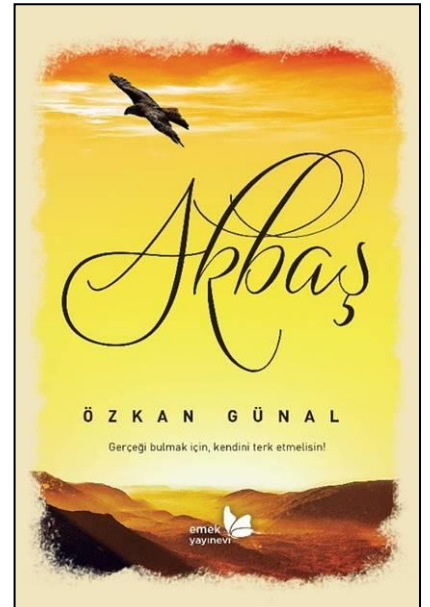
*

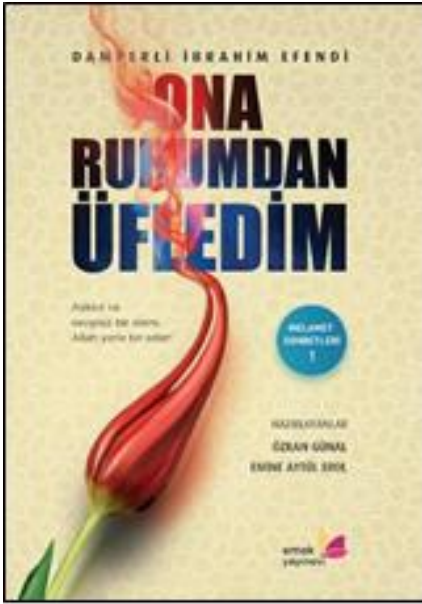
Bağlılık

“İnsan, sevdiğine bağlanır”

Akbaş, güneşin battığı yere doğru gökyüzünde kendisini hava akımına bırakmış şekilde uçarak üç gün geçmişti. Çıktığı yolculukta karşılaştıkları ve öğrendikleriyle Beyazkanat'a ve kartal olmaya doğru yavaş yavaş ilerliyordu lakin bildiğinden değil belki ama hissediyordu ki Beyazkanat olmadan hep yarım kalacaktı bir tarafı. Düşünceli haliyle uçarken, kendi doğup büyüdüğü yere benzer bir yere geldiğinde arkasından başka bir kartalın geldiğini fark etti. Kendisini, öğrendiği şekilde hızla aşağıya doğru bırakarak birden yavaşlayıp yön değiştiren takip eden kartalın arkasına geçti ve kendisi arkada diğer kartal önde uçmaya başladılar. Akbaş, öndeki kartalın yanına kadar geldiğinde onun dişi olduğunu gördü ve sordu, “Neden beni takip ediyorsun?” “Ben burada yaşıyorum. Unutma sen benim bölgeye geldin, ben de kimsin diye seni takip etmeye başladım” cevabını verince, Akbaş, “Doğru, ben sadece geçiyorum” dedi. “Yaptığın şey çok havalıydı. Bunu nasıl yaptın?” diye sordu diğer kartal. Akbaş, “Bunu yapmak için öğrenip sonrada çok çalışman lazım” diye cevap verdi ve devam etti. “Burada mı yaşıyorsun?” “Evet” dedi diğer kartal, “Gelmek ister misin? Hem mola vermiş olursun.” diye teklifte bulununca Akbaş, “Tamam olur” diyerek dişi kartalı takip etmeye başladı. Birlikte dağın zirvesine yakın düz kısmında bulunan oyuğun üzerine kadar uçup kondular. Akbaş,

- Benim adım, Akbaş, seninkisi nedir?
- Benim adım Narintü. Burada doğup büyüdüm, sen?
- Ben buraya uzak, aynı buraya benzeyen bir yerden geliyorum, yolculuğa çıktım.
- Neden yolculuğa çıktın yuvanı ve doğup yaşadığın yeri bırakıp?

*

Allah peygamberini teselli ediyor. Sen inanıp inanmadıklarına üzülme, sen tebliğ et gerisine karışma diyor. Kur'an, "Ey insan aslına dön" diyor yani suret yaşantından, surete olan bağlardan, sureti muhabbetten yani fenası olan nesnelere zikretmekten, haliki mutlağı zikre yönel, dön diyor. Neden? Sonunda ancak bana döndürüleceksiniz diyor. Allah'a dönmeyi zor tokmağını kafaya yedikten sonra, Selvilerin dibine gittikten sonra olarak beklemeyeceğiz, yaşarken Allah'a dönmüş olacağız. Allah'a dönmek ne demek? Ondan gayrısını görmekten, ondan gayrısını muhabbet etmekten, ondan gayrısına sevdalanmaktan, ondan gayrısını zikretmekten kurtulup, onu zikreder, onu sever, ona muhabbet eder hale getirmektir idraki. Bu dönmek mecazi bir dönmek değil, idrakini döndürecek. O idraki oluşturacaksın ki o idrak Allah'a dönecek. "Her şey bana döndürülecektir" ayeti tahakkuk etmiş olacak sende.

Efal cihetiyle ona döneceksin, yapılan cümle işlerde fail Allah'tır. Sıfat cihetiyle ona döneceksin. Vücut cihetiyle de ona döndüğün zaman,

Allah'a dönmüş olursun. O zaman aslına döndün. Bu bir seyri sülûkle olur. Kırk bin rekât namaz da kolsan, kırk bin kere hac da etmiş olsan, on iki ay oruç da tutsan bu ilim ve irfanıyetten, bu seyri sülûkten habersizsen yine Allah'tan gafil olarak bulunursun.

Bu yol insanı düştüğü mertebeyi esfelden mertebeyi alaya çıkartan seyri sülûktür. Buna icabet etmek aslına dönüş yolculuğudur, bu sebeple âşıklar seferidir demişlerdir. Seferilik şeriatı bir yerden bir yere gitmeye denir, manada düştüğümüz esfeleden alaya doğru yücelmenin adıdır seferilik. Bu mecazi bir yolculuk değil idrak yolculuğudur. İdraken esfeli yaşıyorduk, o idrakimiz değişmeye başladı yine aynı bu âlemdeyiz ama âlâyı yaşar hale geldik.

*

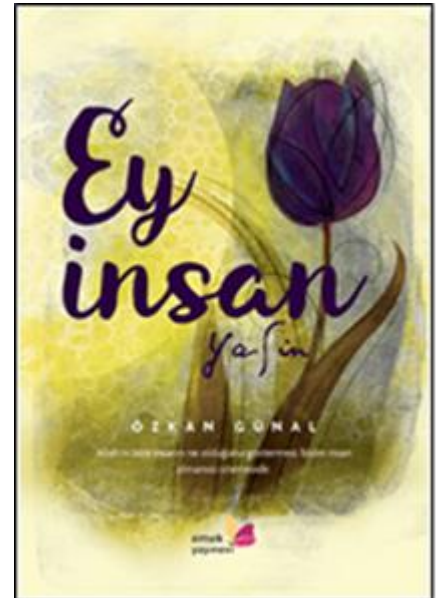
6- Yaratılış sebebinden habersiz bulunanları, uyarman için çünkü onlar gâfillerdir.

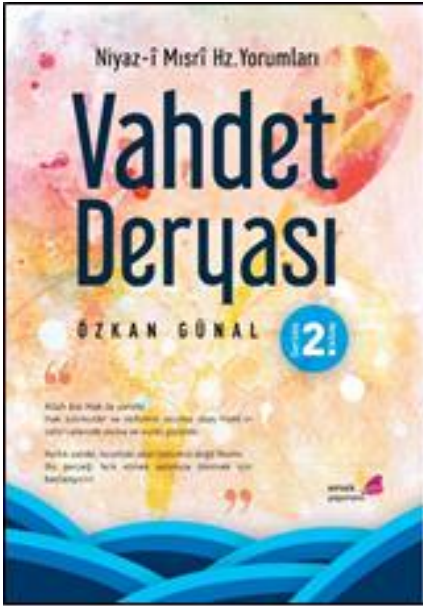
Ey insan! Kendi zahirinin farkındasın ama batınındaki gerçeklikten habersiz olma. Zahirin dünyada bulunuş halin olan beden, batının, zahirliğinden kendini, kendinden Bizi bilecek olan yönündür. Zahir batın tevhit oluşun, kendinden Bizi bilişinle mümkündür. İnsan, nurumuzu zahirinde Bizi bilmeye Bize layık ahlak ile yaşayandır ki bu ahlak daim huzurumuzda olanın kendi iradesini Bize tâbî kılmasıyla Bizim vasıflarımızın ondan görünmesidir. İnsan, nurumuzun ispatıdır. Nurumuzun zuhuru, nuru batınında bulunduran ama bu nurdan habersiz tek taraflı sırf madde için yaşayanların iç dünyasına temas eder. Ona bakanlar özlemini çektiklerine, ne aradığını bilmeden aradıklarına kavuşmuş olduklarını hissederler. Ona bakanlar onun gibi olmak isterler. O, kendisine bakılınca zahir batın insan görünendir.

Senin yaratılış sebebinden habersiz oluşun, aslını kendinden zahir edememiş olduğun, irade sahibi olup bu iradeyle Bizim ilahlılığımıza şahit olmak yerine kendi ilahlılığını yaşadığın haldir ki bu hal seni ikilikte bulunduran, dilinle değil ama halinle şirk ettiren, yaşantında her yaptığınla cümlesinin arkasında nefsin için olması sebebiyle Lailaheillaene diyen...

Varlığın Bizim varlığımız olan sıfatlar olduğundan habersiz varlığı sahipleniyorsun. Varlığı sahiplenip ikilik çıkarttığın için kendinde ve âlemde iki görüyorsun, iki gördüğün için de kendine gafilisin. İnsan gafletinden geçip kendisine arif olandır ve bu imanı zahir edendir. İnsana bakanlar, onda kendi batınındaki öz varlığı görürler çünkü insan Bizim zahirliğimizde aldığımız isimdir. Bizim Bizliğimizle Kendimizde Kendimize şahit oluşumuz...

İnsan, kendisinde Bizimle Bize davet edendir.

**Uyan gafletten ey gafil seni aldatmasın dünya
Yakarı al elinden kim seni sonra kılar rüsva**

*(Uyan, yanılğı içerisinde olan habersiz, seni aldatmasın dünya
Yakarı elinden almazsan, yerin olmaz erenlerin katında.)*

Gaflet, iman için gerekli olanın önemini kavrayamamaktır. Gafil ise, çevresinde olup bitenlerin farkına varmayandır. Cenab-ı Allah, Araf suresi 179 ayeti kerimede

Ve ant olsun ki; cehennemî, insanların ve cinlerin çoğuna hazırladık. Onların kalpleri vardır, onunla idrak etmezler. Onların gözleri vardır, onunla görmezler. Onların kulakları vardır, onunla işitmezler. Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da aşağıdadır. İşte onlar gâfillerdir

diyerek, gafilin ne olduğu ve nasıl gafillerden olunduğunu anlatmaktadır. Ayeti kerime, Onların kalpleri vardır lakin onunla idrak etmezler diyor. İdrak etmek, anlama yeteneği, anlayış, akıl erdirmeye. Erişme, ulaşma anlamlarında kullanılmaktadır. Kalbi olup idrak etmezler beyanı bize, idrak etmenin yani ulaşmanın kalp ile mümkün olduğunu vurgulamaktadır. İnsanın kalbi, Sevgi mekânıdır ve sevgi mekânı olan kalp, Allah içindir. Bizler kendi nefsimiz için gayrıları sevip o kalbe gayrıları doldurursak, kalbimiz put hane olur. Oysa kalp Allah'ı sevmeli ve bu sevgi neticesinde kalbimizde Allah'tan gayrı kalmadığında Allah'ın mekânı olmalıydı. İşte bizler kalbimizde Allah'tan gayrı sevgi kalmayınca, Allah-u Teâlânın bir Hadîs-i kudsisinde,

Yere göğe sığmadım, mümin kulumun kalbine sığdım

Beyanında anlatıldığı gibi kalbimiz Allah'a mekân olur, Gönül ismini alır ki işte o zaman kalp ile Allah'ı idrak edenlerden oluruz. Gönül, ilahî aşkın toprak kabıdır. Mevlana Hz. Bu hususta şöyle demiştir, ***Allah, Hz. İbrahim'e taştan Beytullahı yaptırdı ama kendisi içine hiç girmede. Lakin Kendi kudret eliyle yaptığı gönül Beytullahlarından da hiç çıkmadı.***

Kendi kudret eli diye tarif edilen Mürşid-i Kâmil'dir. Mürşid-i Kâmil ile kurduğumuz ilim bağı, gönül bağına dönüştürmek, bir olan gönlün bizden de tecelliye gelmesi için kendimizi bu tecelliye layık hale getirmektir.

Ayeti kerime, ***“Gözleri var onunla görmezler”*** diyor. Göz, görme sıfatının tecellisi olan vücutudur. Görme sıfatı, Cenab-ı Allah'ın sıfatlanmasıdır yani görme sıfatı Allah'ın kendi güzelliğini, sıfatları ile tecelliye geldiği insandan seyranı içindir. Göz Allah'ı görmediği sürece aslına yücelmeyecek, görmenin kemali oluşmayacaktır. Bu sebeple göz, görme sıfatı ile asla gerçekte görmüş olmayacaktır. Bizler nefsin isteklerini, önemseydiğimiz, görmemizi nefsimizle tevhit edip, nefsimizi ilah olarak kabul ettiğimizden, nefse secde etmeye devam edeceğiz. Varlığımız Allah'ın tecellisi, kendimizden Allah'ı görmeliyiz ama nefis perdesinden, Hakikatimizi göremiyoruz. Cenab-ı Allah, Zariyat suresi 21 ayeti kerimede hitaben şöyle demektedir,

Ve kendi nefislerinizde ayetler vardır. Hâlâ görmüyor musunuz?

Ayeti kerime, ***“Kulakları vardır onunla işitmezler”*** diyor. Kulak, işitme sıfatının tecellisi olan vücutudur ve Hakk'ın bütünden kendisini muhabbet edişini işitmesi içindir. Lakin bizler dünya boyutunda nefsimizin isteklerini işitmekten Allah'ı işitemiyoruz. Lokman suresi 7 ayeti kerimede,

Ona ayetlerimiz okunduğunda, sanki onları duymamış, sanki kulaklarında bir ağırlık varmış gibi büklenerek arkasını döner. Onu acıklı bir azapla müjdele.

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı yedinci, toplam otuz birinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Fatıha**'ya olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Fatıha, Allah'ın Kendisini tanıtmamasıyla Allah'ı tanıyan kulunun ona nasıl kulluk edeceğini gösteren sure olmasının yanında kulu ile Allah'ın birbirleriyle muhabbet edebileceğinin ispatıdır. Allah kuluna yine kulunun diliyle muhabbet eder. Kul yaratan Rabbini, kendisinde olan ve olmayanlarla tanırken, bu tanıma tanıdığına fena bulup tanıdığıyla yeniden var olmayla gerçekleşir. Allah'ın karşısında müstakil varlığı olmayan kul, kendisi olmayan kendi varlığında tecelligahı olduğu tecelli eden Rabbine arif olur. Fatıha okuyanı Rabbe arif kılar ki Rabbe arif kılmayan sadece söylemde kalmış olandır. Fatıha'yı Muhammed'cesine okumak cehaletten, şirkten, benlikten ölüp, tevhide, kulluğa doğmaktır. Hu...

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günel'in kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Dembir 2** isimli eserle noktalıyoruz.

*

İstikbâli Kible

Kâbe'ye dönmek olup, Kâbe olan gönül erine yönelip ona tâbî olmaktır. Kiblemiz nefsimize dönük olduğu için bizler şirk içinde kendimize eziyet ediyorduk. Yüzümüzün nefsimize dönük olması olan nefsimiz için yaşamaktan alıp, gönül eri tevhit erbabına dönüp tevhit ile Allah için yaşamaya başlamaktır. Nefsi nefesine yaşayanları örnek alıp onlara benzemekten geçip, Allah için yaşayan gönül ehline benzemek.

Vakit

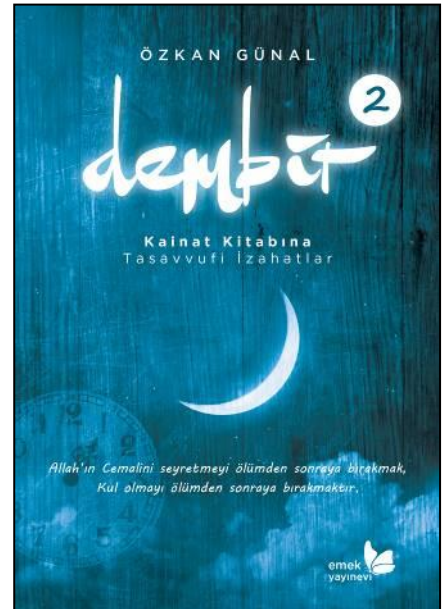
Daha önceki yaşanmışlığımızda yaptıklarımızdan kendimizi kurtarıp geçmiş için hayıflanarak ve gelecek için zan yürüterek zaman kaybetmekten geçip, bulunduğumuz anı iyi değerlendirip, bulunduğumuz anda nefsimizi zikretmek yerine Allah'ı zikretmektir. Dün geçti, yarın meçhul ama şimdiki zamanda mevcutsun. Bunu namaz için yani Allah'la olmak için değerlendir.

Niyet

Niyetimiz kılacağımız namazda varlık giyinmek için değil Allah'ta fena bulmak için olmalıdır. Namaz esnasında kazanılan değerleri giyinmemek lazımdır ki eğer namaz nefis için kılınırsa şirk olur. Kendimize yapacağımız en büyük kötülük Allah'ta fena bulmak için verilenleri varlık için kullanmaktır. Niyetimiz Allah'ta olup Allah'la olan kulluk olmalıdır. Firavun nispet eden, mümin nispetinden geçendir. Namazın içindeki şartlar ise namazı kılmak olup bunlar, İftitah Tekbiri-Kıyam-Kıraat-Rükû-Sücut-Kade-i Ahire olarak belirtilmiştir.

İftitah Tekbiri

İftitah tekbiri namaza başlarken, "Allah'u Ekber" demektir. Hakikat ehlinin nefsinin zikretmeyi terk ederek Allah'ın birliğini zikretmeye başlamasıdır. Her yaratılmışlıkta Allah'ı zikretmek ise Allah'tan ayırmamak olup her zerreye Allah'ın tecellisi nazarıyla bakmasıdır. Bu, bakılana Allah'tan ayrı varlık vermektir. Allah'ın varlık âleminde zahir oluşu olarak zikrinin değişmesidir. Zikri değişince her zerreden Allah'ın kendisini zikrettiğini işitenlerden olmasıdır.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki Nur-unun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah